

Naročniki revije Park so tudi podjetja:

ABC Cibic Novo mesto d.o.o.
projektiranje, svetovanje, nadzor
Novi trg 1, Novo mesto, tel: 07 33 70 320

Konvikt d.o.o.
Novi trg 1, Novo mesto

Robert's elektronik d.o.o.
Novomeška 79, Straža
07 308 48 40

Vzdrževanje vozil – vulkanizerstvo
Matjaž Avbar s.p.
Belokranjska c. 16, Novo mesto

Arch linea d.o.o.
projektiranje, načrtovanje, oprema, design
Kandijska cesta 28, Novo mesto,
tel: 07 30 79 811

LEPOTNI ATELJE
Frizerstvo, solarij, ličenje, pedikura
Milana
Majcna 9,
Novo mesto telefon
07 332 45 10

RSL production d.o.o.
Snemalni studio, aerobika
Turkova 34, Novo mesto
07 337 55 00

Moba
Izdelava posteljnih vložkov Latoflex
Stopiče

Aurora hobby & art
Breg 1, Novo mesto
tel: 07 33 23 055

Loging d.o.o.
Industrijski in skladišni objekti
Ždinja vas 17, Novo mesto
07 30 99 300, www.loging.si

sitotisk avbar
Avguštin AVBAR s.p.
LASERSKO GRAVIRANJE
Tel.: 07/33 79 021 GSM: 041/68 24 68
Krallova ulica 15 (Smihel), 8000 Novo mesto

Zarja d.d.
Stanovanjsko podjetje
Prešernov trg 5,
Novo mesto

Avtogalant
izdelava izpušnih cevi
Ob potoku 10, Novo mesto

Loni d.o.o.
Dobrava 34, Otočec

Sophos d.o.o.
Pooblaščen distributer za Slovenijo
www.sophos.si

YURENA
33 72 100
šola tujih jezikov
33 72 102
Glavni trg 11, Novo mesto

Avtohiša Adria Plus
Podbevškova 13, Novo mesto

Lubcon d.o.o.
Pod Trško goro 33, Novo mesto
07 33 80 760, www.lubcon.com

Sporti d.o.o.
Košenice 83, Novo mesto

Računovodski servis,
Jožica Bukovec s.p.,
Adamičeva ulica 2
Tel.: 07 33 79 130

Avtohiša Berus
Podbevškova 1, Novo mesto

Luminus d.o.o.
Kolodvorska 2, Novo mesto
07 337 25 41

Studio Virc
Ilke Vaštetove 15, Novo mesto

ROLETARSTVO MEDLE d.o.o.
8000 Novo mesto • Podbevškova ulica 31 • tel.: 07/3 930 930
E-mail: roletarstvo.medle@siol.net

Avtošola Riba
Ulica stare pravde 15,
Novo mesto
07 33 26 722

Mak d.o.o.
Kočevarjeva 2, Novo mesto
07 337 52 60

Študentski servis
www.noua.si
051 310 676

Tel.: 07 / 39 34 780
fax 07 / 39 34 781
E-mail: stia@siol.net

Branko Tratar s.p.
projektiranje, posl. posredovanje, nadzor
Ul. talcev 2, Novo mesto
tel: 07 33 80 900

Mala d.o.o.
Olivno olje, Karlovačko pivo
Šolska cesta 12, Otočec, 07 309 91 60

Tonson, šola tujih jezikov
Kandijska 64, Novo mesto

ARHITEKTON d.o.o.
Novi trg 9, 8000 Novo mesto
tel.: 07 337 15 20
fax: 07 337 15 21
GSM: 041 671 338

Cvetličarna Cvetnik
Ljubljanska 27, Novo mesto
Podbevškova 4, Novo mesto

Malkom Novo mesto d.o.o.
Ljubljanska 1, Novo mesto,
07 393 14 70

Trgovine Silver
Novi trg 1, Novo mesto
BTC Ljubljanska 27, Novo mesto

Te1: (07) 3376 710
computronic@siol.net

DNS Študentski servis
Prešernov trg 6, Novo mesto
07 33 74 370,
www.student-nm.com

Megafoto MEGA foto
center za fotografijo in mobilno tehnologijo
BTC Novo mesto, 07 33-70-800
Šentjernež, 07 30-81-111

Tuš market Brusnice
Panda d.o.o.
07 308 56 23

COMLAN d.o.o.
Trženje in servis računalniške opreme
Ljubljanska 8, Novo mesto
07 33 21 638

Dolenjski geodetski biro
Gregor Miklič s.p.
Brod 48a, Novo mesto
tel: 07 33 80 000, gsm: 041 205 430

MM & M
Ključavničarstvo Majcen
Cegelnica 33, Novo mesto

Urko
Ljubljanska 22, Novo mesto

Infotehna d.o.o.
Glavni trg 20, Novo mesto
07 39 30 600,
infotehna@infotehna.si, www.infotehna.si

Elica Križ s.p.
Pridobivanje upravne in gradbene dokumentacije
Ljubljanska cesta 4, Novo mesto
07 33 24 851

MTI Pavlič,
Kočevarjeva 2, Novo mesto
07 337 15 70

Visio d.o.o.
Metelkova 7b, Ljubljana

SINTEC d.o.o.
informacijski sistemi in telekomunikacije
Ljubljanska 26, Novo mesto
07 33 81 000, info@sintec.si

GPI
Gradbeno projektiranje in inženiring d.o.o.
Ljubljanska cesta 26, Novo mesto
tel: 07 33 77 630, www.gpi.si

Panda d.o.o.
KZ Krka, Dom, vrt in kmetijstvo
07 335 63 60

Id - interier design d.o.o.
Arhitektura & design
Germova u. 3, Novo mesto

Gvido napisi d.o.o.
V Brezov log 2, Novo mesto
07/33 82 850
gvido.napisi@siol.net

Plesni center
Dolenjske
Novi trg 7, Novo mesto
gsm: 041 754 911

Investbiro d.o.o. ib Investbiro
Ul. Mirana Jarca 33, Novo mesto
07 332 81 97

Polidej - trade d.o.o.
Ekskluzivni zastopnik za
bazzara espresso
07 3382 283, 041 336 304

Jernej Jakše s.p.
Bršljin 32, Novo mesto
gsm: 041 647 319

Real d.o.o. Novo mesto
Kočevarjeva 2, Novo mesto

Oglašujte v parku!

Tel.: 07 393 08 12
Fax: 07 393 08 00

park@park-on.net

Krmarji novomeškega poletja brez kompasa

Marijan Dovič

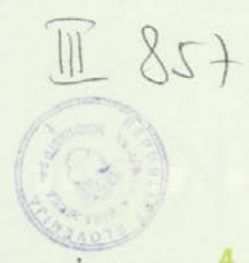
Kulturna ponudba novomeškega poletja se v zadnjih letih izboljšuje. Kulturna politika mestne občine pa, nasprotno, tava v brezupni temi. Letni proračun za vse kulturne projekte – izvzemši javne zavode in nekatere posebne postavke – znaša 11,2 milijona SIT, kar je samo po sebi katastrofalno malo, saj prosilcev mrgoli: tu so slikarji, pesniki, godbe, zbori, festivali ... in vsi skupaj zaprosijo za sedemkrat večjo vsoto. Kaj naredi občina? Deli miloščino: temu štirideset tisočakov, onemu sedemdeset, spet tretjemu dvesto ... ("zmagovalec" kulturnega razpisa 2003 je Glasbena šola Marjana Kozine z 1,2 milijona SIT za postavitev opere, sledita Filip Robar Dorin za snemanje dveh filmov in Novomeški glasbeni festival s sedmimi koncerti baročne glasbe – oba po osemsto tisočakov – potem pa mladinec na sceni, zavod Sensorium, z gledališko predstavo za pol milijona). OK, saj je jasno, da v takem finančnem okviru ne gre drugače. In kaj če gre za "strateški" projekt, ki bi rabil več milijonov? Obstaja rešitev – posebne proračunske postavke in drugi viri: to dokazuje npr. Rock Otočec in Novomeški poletni večeri, oba s posebno trimilijonsko letno postavko.

Očitno torej občina ne zmore financirati nekaterih zadev v okviru (namenoma?) skromnega kulturnega proračuna, zato jih financira iz posebnih virov. To je mogoče razumeti, kot da imajo ti poseben pomen ali celo zagotavljajo neko kulturno strategijo. Toda te strategije v resnici ni – četudi se o njeni pripravi zadnje čase govori. Odgovor na Parkovo vprašanje o tem, kaj občina letos vidi kot poletno prioriteto in dolgoročno strategijo razvoja, se glasi: prioriteta so Novomeški poletni večeri (NPV, 25.-30. avgusta), ki bodo kulminirali v "Noči na Krki" zadnji dan. Poglejmo, kaj o našem paradnem projektu pove svetovni splet oz. internet (zadnja leta v kulturi pač nobena resna prireditelj ali festival ne shaja brez spletne podpore)? Odgovor: NIČ!!! Novomeških poletnih večerov, ne lanskih, kaj šele letošnjih, na spletu sploh ni, niti kot medijskega odziva nanje! Torej lahko sklepamo le dvoje: da gre za "tehnične težave" ali pa je zadeva (tudi) letos še v fazi konceptualizacije. Ne eno ne drugo ne deluje spodbudno. Druga strateška prioriteta naše občine, če sklepamo iz količine financiranja, Rock Otočec, ima nasprotno kot ambiciozen mednarodni glasbeni festival seveda zgledno urejeno, ažurirano, oglaševano in celo zabavno spletno stran. (Glede spletnih strani naj omenim le še to, da ima lanski festival Muzejski vrtovi, ki je letos ovrreden s smešnimi dvesto tisočaki, lično in zgledno stran. Občina z zaposlenimi profesionalci pa ni sposobna spletno predstaviti niti rezultatov lastnih razpisov, ampak njihovo dostopnost javnosti – v 21. stoletju – zagotavlja tako, da so fizično "na vpogled"! Imeti spletno stran seveda ne pomeni kakšnega posebnega presežka, ampak biti danes brez nje??)

Za našega paradnega konja, Novomeške poletne večere, torej nimamo urnikov, programov in dokončnih lokacij, temveč le delne odgovore občine o tem, kateri uveljavljeni umetniki da se bodo tam pojavili, pa še te odgovore je Park moral "iztisniti", namesto da bi prireditelj že debelo oglaševali. Taka prireditelj bi po mnenju mnogih morala imeti tudi uglednega in kompetentnega umetniškega vodjo, pa kaže, da bomo zmogli tudi brez. Do zadnjega menda ni bil jasen izvajalec (zdaj je to KC Janeza Trdine, lani je bil JSKD), po čemer lahko sklepamo, da tudi koncept dogajanja ni izčiščen, kaj šele natančno artikuliran in utemeljen. Vtis je, da bo šlo za nekakšno enolončnico "za vsakogar nekaj", ki naj bi zadovoljila čimširše množice meščanov, ki se ravno vračajo z dopusta. A bodi dovolj o tem: vsako mesto danes "rabi" svoj festival, da zabava meščane, da se oblasti z njim dičijo ... Bolje je tudi zgostiti dogajanje v en teden (v primerjavi z lanskim letom, ko so bili dogodki neenakomerno raztreseni med junij in september) z izrazitim vrhuncem ipd. Seveda pa bi bilo treba upravičiti strateško prioritetenost in visoko financiranje tega projekta v bodoče s profesionalnim (in predvsem pravočasnim in konceptualno bolj izdelanim) angažmajem – saj ne pretravamo, če označimo letošnji pristop že ta hip za popolnoma diletantski.

Pač pa je narobe nekaj drugega: kulturna politika ne zna oceniti in ovrednotiti najboljših kreativnih pobud v mestu, ker ji za to očitno manjka strokovne kompetence. Govorim odkrito o treh zadevah, ki presegajo enkratnost koncertnega ali festivalskega dogodka in imajo močan razvojni potencial, in sicer so to glasbena delavnica Jazzinty, fotografska delavnica Fotopub in festival kratkega filma Sniff. Delavnica Jazzinty (pri kateri sem sam že od začetka umetniški vodja) je v treh letih delovanja postala največja v Sloveniji in je primerljiva z najboljšimi tovrstnimi delavnicami v Evropi, lansko leto je gostila med drugim znamenitega Coltranovega basista Reggieja Workmana in še trinajst drugih večinoma tujih mentorjev, letos prihaja črnski pevec Miles Griffith in še trinajsterica odličnih mentorjev. Na delavnico prihajajo iz vse Slovenije, pa tudi tujci; zgodi se teden intenzivnih in nabitih polnih jam sessionov v klubu Lokal Patriot. Vse skupaj je ovrednoteno na tristo tisočakov. Avtoriteta, ki jo je v tem času pridobila delavnica, bo letos izkoriščena za podeljevanje prve slovenske nagrade za izvorno jazz skladbo Jazzon, ki ne bo podeljena v Ljubljani, temveč v Novem mestu. Nagrada je od občine ovrednotena z 0 SIT. Avtoriteto, ki jo je delavnica pridobila, izkorišča glasbeni festival Jazzinty z dvema vrhunskima koncertoma, izdajo zgoščenke in celoletnim jazz koncertnim ciklom Jazzinty, ki ga lahko spremljate po RTV Slovenija, če ne utegnete stopiti do KC Janeza Trdine. Ovrednoteno s 100.000 SIT. Delavnica Fotopub vsako leto v Novo mesto (letos bo tretja) privede več desetina znanja željnih fotografov in seveda niz svetovno znanih fotografskih imen. Delavnica je ovrednotena z 0 SIT. Prav čudno je, da je novinec v trojki mojih strateških izbrancev, festival kratkega filma SNIFF, ki je lani šele debital na sceni, ovrednoten s celimi tristo tisočaki! Ali to nemara vendarle naznanja, da je občini končno potegnili, kaj pomeni distinktivna kulturna politika (hočem reči, da ta festival obdržimo v mestu, da ne pobegne drugam, v Ljubljano, kar bo verjetno prej ali slej storil)? Ne!!! Če bi bil odgovor da, potem ne bi terminsko "prekrili" SNIFFa z Novomeškimi poletnimi večeri! In SNIFF kot profi zamišljena institucija ne čaka s programom do julija, njegov program je bil jasen, natisnjen in kvalitetno omrežen, še preden so naše vrle strukture sploh začele razmišljati o datumih in vsebinah poletnih večerov! Ignoranca? Nož v hrbet? Ne maramo SNIFFa, ker je za publiko preveč zahteven?? Trditve niso iz trte izvite: obstajajo zapisniki potencialnih organizatorjev Noči na Krki iz "2. simpozija kulturnega ceha", ki opozarjajo na zakasnitve in nedodelanost Novomeških poletnih večerov in kažejo, da se ostali kulturni producenti v mestu ne strinjajo s tem, da bi SNIFF terminsko pokrili z NPV. Diletantizem tu podaja desnico ignorantski samovolji!

Ja, seveda, internet še zdaleč ni vse, ampak vsi moji trije izbranci imajo tudi odlične spletne strani. Tu ni zajebancije, plačujejo se profi domene .com, ki obiskovalcu ali partnerju signalizirajo: mi mislimo resno. Da, mislimo resno. Miloščina in metanje v isti koš z neambicioznimi lokalnimi društvi in posamezniki tu enostavno nista več mogoča strategija. Tu nas ne zanimajo izgovori, češ toliko in toliko damo za kulturo med toliko in toliko prosilcev – dragi moji, to je "take it or leave it"! Resnim kulturnim producentom se ne ljubi riniti v mestni svet, kjer bi si lahko izborili milijonske postavke, ker jih politika ne zanima – vsaj dokler lahko delajo kvalitetno. Če ne bo sistematizirane podpore, teh in podobnih projektov v Novem mestu kmalu ne bo več. Pa če se po Krki vozi na stotine čolnov z baklami, če na Glavnem trgu igrajo Dunajski filharmoniki in po vseh dolenskih cerkvah donijo koncerti baročne glasbe. Ni mogoče leta in leta slepomišiti: ali imamo prioritete in jih kot take pripoznamo ali pa ne – če ne: izstop iz igre in na svidenje v drugi zgodbi, v kakšnem drugem mestu, kakšni drugi občini.

REGIJA

Knjigarna v mestnem jedru pred zaprtjem?	4
Sto besed na mesec	5
Tomaž Levičar: Mestna poslovna ulica	6
Mitja Simič: Ponos naše turistične ponudbe?	7
Tina Ban: Zelena lepota vabi	8

FOTOPUB

Miha Žnidaršič: V naravo	9
--------------------------------	---

KOLUMNA

Tina Ban: Žužemberk, neizkoriščena možnost	
Barica Smole: Mesto v košu	10

INTERVJU

Andreja Kopač: Sašo Hribar	11,12
----------------------------------	-------

INTERNET

Primož Žizek: Pogovor z Žaretom Pakom	13
---	----

OROŽJE

Mitja Ličen: Postmoderna orožja I	14
---	----

FOTOZGODBE

Miss Slovenije, Kolektivc,	
Državni prvaki	15

LITERARNA PRILOGA

Gogino poletje: Barica Smole, Miljenko Jergovič,	
Sebastijan Pregelj, Raymond Carver,	
Marjan Žiberna, Miha Mazzini, Damijan Šinigoj,	
Klemen Pisk, Maja Razboršek, Katja Plut,	
Milan Marjelj, Vinko Möderndorfer	16

KULTUM

Alenka Lamovšek: Intervju z Urošem Bavcem	30
---	----

Marijan Dovič: Pogovor z Milesom Griffitom	31
--	----

PARKEXTREME	32
--------------------------	----

STRIP	33
--------------------	----

POTLAČ	34
---------------------	----

Spoštovani naročniki!

Zaradi omejenih finančnih sredstev smo morali tudi letos izdati dvojno številko. Prosimo vas za razumevanje. Je pa res, da tako obsežnega Parka v njegovi dolgoletni zgodovini še ni bilo. Polnih šestinideset strani velikega formata! Naslednja številka Parka tako izide šele jeseni, predvidoma prvega oktobra. Še boljši, še bolj neusmiljeni bomo štartali z novim sloganom »V lokalnem prostoru uveljavljamo globalne novinarske standarde!«

Vsem našim bralcem, naročnikom, oglaševalcem, poslovnim partnerjem pa tudi tistim, ki smo jim zagrenili življenje, želimo dolgo in vroče poletje (v kakšni hladni sencu z limonado in poletno številko Parka ali pa vsaj kakšnim resnim tabloidom v roki)!

Uredništvo Parka

park: kolofon

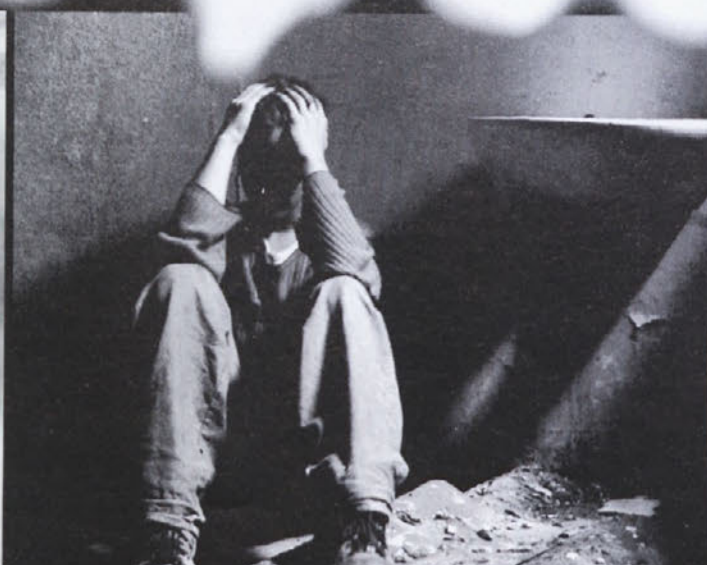
regionalni mesečnik
številka 9-10, letnik 6 ✓
ISSN 1408-7189
Naslov uredništva: Park
Glavni trg 6
8000 Novo mesto
e-mail: park@park-on.net
web: www.park-on.net
Telefon: 07 393 08 12
Trženje, naročila, distribucija:
Matjaž Grum
gsm: 031 549 906
mgrum@email.si

odgovorni urednik: Uroš Lubej
uredništvo: Tina Ban, Marijan Dovič, Iztok Kovačič,
Boštjan Pucelj, Damir Skenderović,
Damijan Šinigoj, Boris Blaič,
Tomaž Levičar
naslovnica: Iztok Kovačič
lektorica: Nina Štampohar
filmi in prelom: Špes Grafika
tisk: Tiskarstvo Opara, Mali Slatnik
ustanovitelj: Društvo novomeških študentov
izdajatelj: Založba Goga, Novo mesto
direktor: Gregor Macedoni

SPREHODI SE PO SVOJEM PARKU!

Naročnina se plačuje za obdobje od naročila do konca tekočega letnika (julij 2003). Prekinitev naročila je možna s pisnim prekladem in sicer 10 dni pred koncem naročniškega obdobja (1. julij 2003). Naročniki imajo 10% popust, študentje in dijaki 20%. Naročnina za tujino znaša 35 EUR, z letiško dostavo 40 EUR.

Foto put

Miha Žnidaršič

V NARAVO

Ohranjamo vaše spomine

FOTO
ASJA

NOVO MESTO>

Glavni trg 15, tel. 07 / 39 35 500

Novi trg, tel. 07 / 39 35 510

Ljubljanska 22 - TPC Hedera, tel. 07 / 39 35 514

Podbevškova ulica 4 - Mercator Cikava, tel. 07 / 39 35 518

SEVNICA>

Trg svobode 9, tel. 07 / 81 63 540

KRŠKO>

Cesta krških žrtev 141 - PC TA-BU, tel. 07 / 48 81 520

ZAGORJE OB SAVI>

Cesta zmage 34 - Tržnica pod uro, tel. 03 / 56 25 430

METLIKA>

Cesta XV. brigade 27a - novi TC Spar, tel. 07 / 36 91 530

www.foto-asja.si

Kar je pomenilo nesrečo za ljudi, je bila sreča za reko. Krka je prav zaradi nerazvitosti okolja ostala nedotaknjena. Danes imajo Suhokranjci čisto zeleno zlato. Toda z izjemo nekaj zasebnih turističnih kmetij z izletniki ne zaslužijo (ne znajo zaslužiti) ničesar. Zato si tudi lahko privoščijo, da jih prav nič ne briga, kako se pri njih počutijo.

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

FOTO: ŽIGA VIRČ

Žužemberk: neizkoriščena možnost mesto v košu

Tina Ban

Mesto se je dušilo v vročini. Sopara, ki je puhtela iz betona, je bila iz dneva v dan bolj neznosna, koraki vsak dan počasnejši in glava vedno bolj težka. Za vikend je bilo treba pobegniti nekam k vodi. Ampak kam? Bazeni niso prišli v poštev. Odpovedala sem se jim, odkar sem v Šmarjeških Toplicah opazovala nekega mladega očka, ki je svojega malčka peljal lulat kar v vodo. Mamica poleg je sicer vpila, ampak očka se ni hotel spuščati v diskusijo. "Bolje v bazen kot zraven na beton," je pribil. Tudi vikend na morju se prazni denarnici ni zdel najboljša rešitev. Še manj, če sem pomislila na cestne zastoje, v katerih se zatikajo množice, ki se cijazijo slani odrešitvi naproti. Ter na natrpna letovišča, kjer človek skoraj pozabi, da je prišel na oddih in da bi lahko vse "moraš" pustil doma. "Moraš večerno promenado", kjer je treba pokazati "moraš krpice", "moraš ogorelost", "moraš kafiče", "moraš avanturo" ... Nuja razkazovanja, razgaljanja in zabave se hitro zaleze pod kožo. In marsikomu se ob tem pritisku zahoče, da bi bil samo on in toplo sonce in osvežujoča voda. Brez desetih ocenjujočih pogledov, kadar zbira pogum za skok v globino ali kadar si v večernem hladu zaželi poslušati pljuskanje valov. Že dolgo je tega, kar so Bijelo dugme pozivali, da sredi sezone nikar ne hodite na morje, "hajdemo v planine"! Jaz pa sem se odločila za reko.

Če je morje urbana, so slovenske reke ruralna scena. V njih se kopajo predvsem domačini ter ljubitelji narave in vodnih športov, v zadnjih letih pa postajajo tudi dopustniška rešitev za nižje socialne sloje. Rečna kopališča so odmaknjena od velikih mest, ob njih ni betonskih hotelov, umetne mivke in stojnic s sončnimi očali. Še kafiči so ponekod redkost. Reka ponuja druge stvari: vožnjo s kanuji in kajaki, jezove, ki te prijetno zmasirajo, in številne male skakalnice. Družbo sem tako peljala v Žužemberk, idiličen trg z mediteransko strmimi ulicami. Fasade hiš, med katerimi se spuščas k reki, so obrasle s trto in tudi njegov utrip je južnjaško ležeren. Plaža je precej dolga in se vleče od slapov na eni do okljuka na drugi strani. Tudi zaradi svoje lege bi Žužemberk zlahka postal nedeljsko kopališče za Slovence, ki živijo med Ljubljano in Novim mestom. Kajti od obeh mest je oddaljeno le 45 minut vožnje. Če bi se domačini le malo potrudili. V zadnjih letih so sicer uredili igrišča za odbojko na mivki in postavili stranišča, vendar za tuše, smetnjake in parkirišča še vedno ni poskrbljeno. Infrastruktura in kapacitete ne dohajajo števila izletnikov, ki iz sezone v sezono skokovito naraščajo. Ob najbolj vročih koncih tedna se jih na plaži pod gradom nabere tudi več sto. Kopališče zato po hitrem postopku izgublja svojo idilično podobo. Če na morju

prisegajo na kult telesa, v Žužemberku častijo kult pločevine. Čez plažo je speljana cesta, po kateri se večina kopalcev pripelje prav do prostora, kjer namerava razgrniti brisačo. Nekateri parkirajo kar na bregu, tako da je onemogočen celo dostop do vode. Lokalna mularija pa se na makadamu igra promenado z odsluženimi ATX-i in očetovimi avtomobili. Brrrrrr, pridirkajo na jaso, naredijo krog, in ko se prepričajo, da so jih vsi opazili, se spet odpeljejo. Vajo nato v istem popoldnevu še nekajkrat ponovijo. Bi bilo plažo res tako težko zapreti za promet? Žužemberčani turiste pogosto gledajo postrani, saj nekateri prav grobo posegajo v njihov življenjski prostor. Mnogi svojo intimo iščejo na odročnih jasah in lokah, ki so last lokalnih kmetov. Ne da bi koga vprašali za dovoljenje, tam prirejajo piknike, zvečer pa tudi žure. Za njimi ostajajo poteptane košenice, kupi smeti in kurišča, za katera morajo nato poskrbeti domačini.

Suha krajina je dolgo veljala za revno deželo. Ta podoba je očitno tako globoko zasidrana v njenih prebivalcih, da niso niti opazili, kako so čez noč obogateli. Obogateli na račun svoje revščine, industrijske nerazvitosti, luknjastih cest ... To, kar je pomenilo nesrečo za ljudi, je bila sreča za reko. Krka ter naravna in kulturna krajina, skozi katero teče, je prav zaradi nerazvitosti ostala bolj ali manj nedotaknjena. Danes imajo Suhokranjci v svojih rokah čisto zeleno zlato. Reka in njeni številni jezovi vasici ponujajo možnost, da razvije alternativni in ekološki turizem, ki bi temeljil na čolnarjenju, športnem ribolovu in kopanju. Kajti Krka je v svojem zgornjem toku ena od zadnjih slovenskih rek, ki je še primerna za vodne športe. Tako zaradi svoje čiste vode kot zaradi krotkega toka. In to bi se dalo tržiti. Toda z izjemo nekaj zasebnih turističnih kmetij, Žužemberčani z izletniki ne zaslužijo (morda bi bilo bolje reči: ne znajo zaslužiti) ničesar. Zato si tudi lahko privoščijo, da jih prav nič ne briga, kako se pri njih počutijo. Ko sem po spolzkih, razmajanih stopnicah lezla iz vode, me je še ne desetletni dečko vprašal, od kod sem. Iz Novega mesta, sem odvrnila. In skoraj me je nagnal: "Kaj pa potem sploh iščeš tukaj?" Brez strahu, sem mu hotela reči. Ljudje, ki so reko vzljubili, bodo tudi zagotovili za njeno ohranjanje. Morda tudi podpora glasovom, ki si prizadevajo, da bi ta del Krke razglasili za krajinski park.

Trebnje: mesto v košu

Barica Smole

Kaj pravzaprav definira mesto? Gotovo je to število prebivalcev. Pa akti, ki ga kot takega opredeljujejo. Pa ulice. Ali je lahko mesto kraj, kjer ni semaforjev, poštene knjižarne, gledališča, kulturnega hrama, štadiona, trgovskih centrov na obrobju, zgodovinskega jedra? Pri nas, v Trebnjem, pravijo, da je. In delajo na tem. Vsaj, kar se trgovin tiče. Ob (zdaj že tradicionalnem) praznovanju iz trebanjskega koša je bil v tem juniju odprt trgovski center Spar, dva trgovska raja pa se še gradita. Ta, ki že deluje, ima čisto mestni značaj: iz pločevine in betona je in okrog in okrog je samo asfalt; čisto nobenega drevesa ni na ali ob parkiriščih, še ene travice ne. Ko je pred njim zvečer igral sicer odlični Zlobko big band, je od stavbe, ki je čez dan akumulirala junijsko vročino, peklensko gredo v lica, asfalt pa je razžarjal podplate. Tudi na glavno cesto, zlasti v smeri "mesta", bo malo težje priti, ker ni nobenega semaforja. Ampak smo takih zagat že navajeni, čez železniško progo je cesta tako ozka, da je promet enosmeren. Tudi kulturni dom imamo; kakšen film zavrtijo v njem, tu in tam se odvijev prireditve. In dve galeriji sta: ena samorastniška (oz. za likovne samorastnike), ampak je v farovžu in jo je treba mastno plačati. Tudi druga je v lasti cerkve. Za glasbeno šolo, godbo, šport, kolesarje, pešce, morebitne turiste, solidno knjižnico in še kaj je bolj malo prostora.

Lahko bi naštevala še kaj, kar nas približuje mestu, recimo to, da na majhnem trgu, ki je v bistvu osrednji del dolge osrednje ulice, življenje izumira. Stavbe so prenovili; zdaj so namenjene državi in lokalni upravi, davkariji, zavarovalnici, banki, nekaj je oštarij pa še pošta in kakšna trgovinica, ki bo slej ko prej propadla, tako kot se za mestno jedro spodobi.

Ampak kaj je bistvo mesta? So to res samo ustanove, številke in stavbe? Mislim, da ne. Ljudje se morajo počuti meščane. Tega najbrž manjka tudi po drugih mestih. Meščanstva enostavno ni. Ga je res odplavila druga vojna in se še ni na novo formiralo? Ali pa je in živi svoje skrivno življenje nekje drugje? Pa ne: včasih je bilo videti na prireditvah posameznike, ki so dali nekaj na to, da so krajani našega kraja, čeravno se še ni ponašal z nazivom mesta. Kam so poniknili ti zametki mestnega ogrodka?

Če je pred dežjem vohati gnojnico, polito po bližnjih travnikih, in če se največja fešta odvija na sredi ceste, to zagotovo ni meščansko. Saj nimam nič proti rajanju, ljudje se menda morajo nekako sprostiti, ampak da to počnejo kasno v noč prav na sredi ceste (letos je na srečo nedeljski dež spral ostanke veseljačenja), pač ni znak mesta. Se je veselica že enkrat umaknila pred gasilni dom, ampak prostor očitno ni bil dovolj privlačen. Zato zdaj vsakega junija zaprejo cesto in rajanje se lahko začne. Močno ozvočeno, opremljeno z nekaj kemičnimi stranišči, s povezovalcem, ki poka vice iz Kebrovega zakona. Vince in pivo pa veselo tečeta ...

Je že prav, da temu rečejo Koš. Čisto meščanska zadeva je, bi rekla. Ne tista za seno ali korenje, ki ga je v preteklosti od dela zgarana kmetičica tovorila domov s strnišča. Koši so danes za druge stvari.

Pred mesti, ki se spopadajo z minulimi napakami, ima naš kraj eno prednost: teh napak še ni toliko, da se jih ne bi dalo odpraviti. Ali vreči v koš.

Žare Pak, slovenski producent hitov

Ravno prav malo vem o stvarih, da si upam

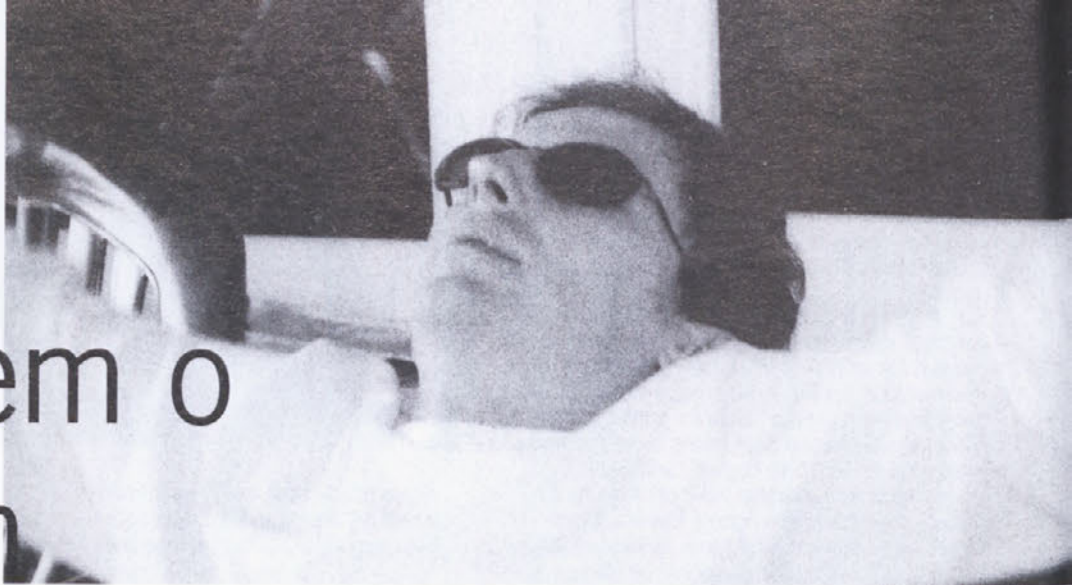

FOTO: LUKA PITAMIC

Na pogovor smo povabili Žareta Paka. Vodilnega producenta v slovenski glasbi. Večkratno nagrajen, na desetine hitov, ves čas polno zaseden. Slovenci imamo radi glasbo, ki jo producira. Pravi, da je doma vsega en mesec na leto, ostalo preživi v studijih. Je producent, ki ima občutek za glasbo in poslušalce. In zato mu skupaj z bendi uspeva dosežati dobre rezultate. Nekateri bendi so tako dobri, da je potrebno poskrbeti le, da se glasba sliši, včasih pa se je potrebno stvari lotiti od začetka, pravi. Na vprašanje, kdo je po njegovem producent, kot blisk najprej izstrelil: »Psiholog,« se odsmeji in nadaljuje: »Umetnik, poslovec in včasih tudi za kitaro prime. Pa v bistvu smo snažilke. Čistimo in poliramo.« Na vprašanje o tem, kako uporablja internet, odgovori: »Nage ženske, igrice in nepremičnine v Braziliji. To dogaja. Drugače pa brišem spame (nezaželeno elektronsko pošto).« In kot tak se zdi idealen sogovornik o tem, kako se je zaradi napredovanja tehnologije spremenil proces nastajanja in ustvarjanja glasbe. Da ta proces razume in obvlada, govorijo njegovi klienti. Siddharta, Big foot mama, Tabu, Gušti, Dan D... Prva liga slovenske bendovske scene. Očitno je dovolj spreten tako z ljudmi, kot s tehnologijami, da smo pričakovali oster in neposreden vpogled. Smo ga dobili? You bet!

Žare, ko vstopim v studio, se zdi veliko stvari drugačnih kot pred desetimi leti. Začniva v sedemdesetih. Če pogledamo sedemdeseta, je bila slovenska glasbena produkcija podobna kot tuja. Prevladovala sta glasba in bazična tehnologija. Poudarek je bil na glasbi. Popovke in zvočna slika so si bili podobni. Pomembni so bili aranžerji in izvajalci. Vse je bilo živo. Potem pa smo ljudje množično odkrili stereo. To se je zgodilo v začetku osemdesetih. Naenkrat smo začeli v Sloveniji vedno bolj zaostajati. V tujini so se začeli pojavljati producenti, ki so se profesionalno ukvarjali z oblikovanjem glasbe. Na Slovenskem pa so stvari v svoje roke vzeli glasbeniki in lastniki studijev. In smo veselo capljali nazaj. Začelo se je obdobje dvajsetih let frustracije. V tem obdobju smo se lahko zgovarjali na tehnologijo. Vendar je čas pokazal, da so najpomembnejši glasba sama, aranžmaji in interpretacija. Večina slovenskih stvari je bila povprečnih. Vsi, ki smo delali po studijih, smo rjuli, da kako pa to počno v tujini! Kaj dosti drugega ni bilo. V tujini smo iskali izgovore in potuho. Potem pa so se pojavili računalniki in človek se ni mogel več izgovarjati na tehnologijo. Ker je postala dostopna. Več ljudi je začelo raziskovati glasbene koncepte. Le malo ljudi pa je to izkoristilo. Hitro smo dojeli, da v tujini predvsem poslušajo glasbo in manj filozofirajo.

Se je zaradi tega napredka slovenska glasbena produkcija spremenila? Absolutno! V desetih letih je produkcija zelo

poskočila. Pred desetimi leti smo bili za tujino 100 kilometrov, danes pa smo za njimi le še 25 kilometrov. In še to na račun pomanjkanja tradicije, kreativnosti in interpretacije. Tehnologija je omogočila množici, da je prisotna. Vendar se je to odražalo predvsem v elektronski glasbi. Nekateri naši elektronski glasbeniki enakovredno konkurirajo tujim projektom. Še enkrat se je izkazalo, da so v studiju pomembni interpretatorji in kreativci, tehnologija pa le pripomoček. Izkazalo se je, da deluje tehnologija v studiu bolj kot potuha, in ne kot katalizator.

Znan si po tem, da staviš na interpretacijo. Kaj je tisto nekaj?

Ne vem, to je metafizično. Zanima me zgodba, kaj želi kdo povedati. Ali je nekdo kopija, ki hoče kopirati tuje zvezde ali original? Ali se želi približati nekemu ali hoče kaj po svoje povedati? Zakaj nekdo tolče po kitari, zakaj jo je kupil? Da bo tak kot oni, ki je na TV ali zaradi potrebe po ustvarjanju. Mnogo mladih »glasbenikov« želi biti na začetku kariere takšnih kot tisti v tujini na koncu.

Je slovenska glasba, ki jo imamo na voljo, dobra?

Avtohtone slovenske glasbe je v bistvu zelo malo. Vprašanje je, če jo sploh imamo. Smo večna država v tranziciji. Med preseljevanji narodov so se pri nas ustavljali mimoidoči vaški posebneži in za sabo puščali nove ideje. Nisem prepričan, da imamo velike slovenske avtohtone glasbene baze. Zato načini izražanja sledijo tujini. Tisti, ki imajo kaj povedati, so zelo dobri. Je pa veliko tistih drugih.

Ima Siddharta kaj za povedati?

Absolutno! Ljudje to začutijo. To so subtilni nivoji. Ko nekdo nekoga prepriča. To je kot pri puncu. Ne moremo biti vsi v eno zaljubljeni. Lahko pa za eno veliko moških reče, da je kul. Ali ima punca dušo ali pa obvlada.

In kaj imaš ti raje?

Rad imam oboje. (Smeh in nekaj *off the record* izjav) Zadnje je lahko malce slabše, a če je na pravi meji, je še vse super.

Koliko je studijev v Sloveniji?

Ogromno, vendar se takoj pojavi vprašanje kvalitete. Ob tem denarju, ki se obrača v slovenski glasbeni industriji, je težko potegniti ekvivalenco s tujci. Dve leti nazaj je v Evropi, ne me držati za besedo, med 40 % in 50 % studijev propadlo zaradi *home recordinga*. Trend gre nazaj v živo glasbo. Glasbi se obetajo boljši časi. So pa v Sloveniji dobri studiji, ki omogočajo dobre rezultate. Tudi pri studijih je kot v drugih rečeh, ogromno je kot vedno odvisno od ljudi.

Ali producenti občutite pritisk založb? Mislim, da je obratno (smeh). Glede na

denarno situacijo in razmere v slovenskih založbah se mi zdi, da mi bolj pritiskamo na založbe. Nekaj let je na tem področju vladala evforija. Vsem je šlo dobro, vsi so kar nekaj izdajali. In prodajali. Sedaj pa prodaja nosilcev zvoka zelo pada. Zato smo velikokrat na telefonih, da bi dobili plačilo.

Kako gre tebi?

Jaz sem še v dobri vlogi. Dobro je to, da založba pričakuje... (zvedav razmislek) Žareta. Dobim stvar in mi dajo mir.

Takšen odnos kot rezultat dela in uspehov?

Zaupanja. Meni je v bistvu še dobro, imam dobre pogoje za delo. Pa ni vedno tako. Hudič je, ker je tega veliko. Če želiš v Sloveniji v naših poslih preživeti, moraš biti *overloaded*. V tujini za to potrebuješ tri projekte na leto. Pri nas pa, če nimaš enega projekta na mesec, imaš občutek, da te ni več, da so vsi pozabili nate. Je pa tudi tako, da uspešnost producentov v tujini temelji na hitih. Tam je vse usmerjeno v hit. Producentov, ki delajo hite, pa je malo in si lahko privoščijo dobro ceno. Samo največji bendi si lahko privoščijo producenta po lastni izbiri. Hecno je, da je producent postal tako pomembna figura v glasbi. Za isto plačilo kot včasih.

Zakaj?

Zaradi tehnologije, manjše kreativnosti in kompromisov, ki morajo vladati. Mislim na kompromise med svežino projekta in avtorstvom izvajalcev. Založnik pričakuje, da je glasba avtorska, a hkrati primerna za radio.

Kaj torej počne producent?

Pomaga z novo vizijo, išče nov pogled. Predvsem zaradi možnosti novega izraza. Včasih je bilo vse jasno. Bolj malo je bilo variranja. Glasbeniki so prišli in odigrali. Šestdeseta leta so »muzičarji« odigrali. Danes se je veliko stvari spremenilo. V tem postopku je dandanes vse prepleteno. Razvoj tehnologije in balansiranje med strujami, funk, reagge, trance, punk – vse je prepleteno. Včasih je bilo bolj jasno ločeno, kaj je kaj. Producent mora to uravnotežiti. V tujini se posname komad za katerega se predvideva, da bo hit, v petih različnih verzijah. Ena funk, ena reagge, ena metal... Da se lahko preveri, v kateri varianti se komad sliši najbolje.

Res? Imaš kakšen primer?

Where the streets have no name je imel pet stilskih verzij.

In kako so izbrali?

Tonski tehnik... In to je postal hit. Ni nujno, da je artist tudi dober aranžer. Producent je koordinator. V času dela je član benda.

Ja, če se ta producent imenuje Žare Pak.

Funkcija producenta je, da drži hierarhijo. Bolj, ko so ljudje kreativni, večji punk vlada. In to je potrebno spraviti v red.

Kako izgledajo projekti, v katerih sodeluješ?

V glavnem smo se z glasbeniki vedno veliko zabavali. Pri nas je tako, da je pomembno, da se dobro ujameš z ljudmi, da se imaš z glasbeniki fajn, da smo ustvarjalni in sproščeni. Tukaj se to da (Studio Luca, op. p.). Za glasbenike je dobro počutje med snemanji skoraj bolj pomembno kot denar oz. prodajni rezultati. Ker je trg premajhen in se od glasbe skoraj ne da živeti, je zato še toliko bolj pomemben filing ob tem, kar počneš. Pa še financerji so zadovoljni, ker tako nastajajo hiti. Je pa seveda treba na vsakem projektu »spržiti« hit ali dva.

Kako se odločaš za projekte?

Vedno sem imel srečo, da sem se srečal s

kul ljudmi. Vsi doslej so bili v redu. Imajo tisto nekaj. Naloga producenta je, da ustvari vzdušje. In če začutim, da nekdo za zadevo ne stoji 200 %, ga pač naženem, da da več. Takrat dajo glasbeniki vse od sebe. Točno iz tega je nastal marsikateri hit.

Katere glasbene dosežke bi posebej izpostavil? Si zadovoljen z dosedanjimi rezultati?

Zaenkrat s stvarmi še nisem zadovoljen tako, da bi vriskal od sreče. Veliko stvari mi je bilo všeč. Ne želim delati razlik. Z mnogimi smo se dobro ujeli. Meni je bilo dobro s Heavy Les Wanted pred desetimi leti, danes mi je dobro s Siddharto. Brez veze je primerjati in ocenjevati. V projektih, kjer sem sodeloval,

TELEVIZIJA NOVO MESTO

vaš
kanal

s Trdinovega vrha
na kanalu 41

STU
dio
103.0 MHZ

Studio D vas vabi v svoje vrste. Če imate ustrezen glas in voljo do novinarskega dela vam ponujamo honorarno zaposlitev. Pošljite nam nekaj vaših podatkov s telefonsko številko. Zagotovo se vam bomo oglasili.

KULT.
KLUB

radio
maX
87.6 & 88.9

Miss Slovenije, Otočec (Foto: Luka Pitamic)

Finale slovenske košarkarske lige (Foto: Žiga Virč)

Žur ob zaključku šole, Loka (Foto: Žiga Virč)

Gogino poletje

Barica Smole

Dekle, ki si je opralo lase

Sedeli so v skoraj prazni piceriji, bil je začetek septembra in zato je bilo ljudi malo. Stena na desni je oponašala zid, kakršne gradijo v obmorskih krajih. Bil je grobo ometan in slepeče bel. Ni bil sezidan prav do stropa, tega je podpiral drug, kakšen meter za njim, za omizja neviden. Ta, ki se je s strani tiščal njihove mize, je bil na vrhu prekrit s polkrožno strešno opeko, da so imeli občutek, kot da sedijo na vrtu. Nad stičiščem mize in zidu sta bila pritrjena vrhova dveh, kakšen decimeter debelih odrezanih pivskih sodov s pipama in napisoma o vrstah piva, skritega med obema zidovima. Pol ure tisoč tristo, ena ura tisoč devetsto, je pisalo na pločevinasti tablici, priviti pod pipama. Pa se niso takoj odločili za hitro pitje, vsak je naročil svojo pijačo. Nik je žulil svoje pivo, Elvira nasproti je naročila sok. Bila je razposajena, kadar se je zasmejala, se je nagnila k Davidu in z njenih suhčenih ramen je zdrsel jopica. »A kdo voha jabolka?« je zanimalo Nika, David je zakopal svoj nos v Elvirine lase, užitekarsko miže stresel z glavo in vrgel čez mizo svoj zaga za. Mihoj je pil že drugi kozarec belega.

»A sta vidva zdaj par?« je pomignil proti Elviri in Davidu, ona je hitro odvrnila, da ne. David pa je še kar zagazagal in uvijal vrat v nekem neslišnem ritmu, da je bila njegova glava zdaj desno, zdaj levo od osi njegovega vratu. »Beenie Man,« je zabundal Mihoj, zadovoljen, da je prepoznal refren. Vrček pred njim je bil skoraj prazen in pomignil je natakarku s črnim predpasnikom, naj pride bliže. Elvira je Davidu popravljala dredlokse, ki jih je namakal v pivsko peno. Nežno je prijemala drugega za drugim in mu jih zatikala za ušesa. Vonj po jabolkih je bil v njenih laseh še od prejšnjega večera, ko so šli plesat. David je plesal z neko Izolčanko, Nik pa se je bil umaknil iz hreščečega kroga na kamnito ograjo in se zagledal v gosto temo borovih krošenj. Njegov nemir se je potuhnil vanjo. Kmalu je prisledla, Mihoj je nekam poniknil. »Se ti ne da plesat?« je pretrgala tišino. Ni ji odgovoril, namesto tega je vprašal: »Si kdaj pomislila, da glasovi besede bor nimajo ničesar skupnega s tem drevesom? Ničesar ne povedo o njegovem bistvu. In drevo sploh ne ve, da ga tako imenujemo.« Rad bi, da bi kaj rekla, da bi poslušal samo njen glas. Pa so iz lokala butali vanju reggae,

hip hop, dancehall in garažni ritmi tako silovito, da so trepetali listi lovorikovca pod bližnjo lučjo. Zaga za je bilo slišati hrešče in žagajoče, bilo je, kot bi konzerva mukoma trgala svojo rjo. »Nesmiselni zlogi,« je nadaljeval, »vedno so jih izgovarjali. Sodobno šamanstvo. Ali glosolalija. Obsedenost ali fiziološka in duševna motnja, spremenjeno stanje zavesti.« Elvira je bila tiho, zdelo se mu je, da ga ne sliši. Od časa do časa je pogledovala proti osvetljenemu plesišču. Ko je bila odpeta Real gangsta, se je zvil v dve gubi. »Kaj ti je,« je naposled vprašala, »a ni lepo?« »Pa naj bo lepo,« je rekel, tiho odločen, da ni ene same resnice. »Za konec je vedno ta,« je zažgolela, »grem.« Mihoj se je kmalu primajal s plesišča, Davida in Elviro pa je vzela noč. Med borovci je ostala sled vonja po jabolkih. Tega dne se je mešala z vonjem po pivu. »A bi načeli sod?« je predlagal David, potem ko je popil svoje. Žejno je pogledoval proti napisu na zidu. »Verjamem, da ti diši,« je izgovorjeno takoj prestregel Mihoj, »ti boš popil tri četrt.« David je sunkovito vstal in zamahnil. Mihoj se je umikal, čisto k naslonjalu klopi se je stisnil in povlekel visoko ob njem, skoraj bi stal, če ga ne bi ovirala miza. »Nehajta,« je zasikal Nik, »rajši pijmo.« »A skupinsko?« sta vprašala skoraj hkrati in mirno sedla. »Skupaj, za pol ure,« je dodal in razboriteža sta postala krotka.

Pivo je teklo, da je pena kar brbotala iz rešetkastega podstavka pod pipama. Elvira je vedno bolj lezla k Davidu, ta je vsakič, ko se je dotaknila njegove rame, stresel s svedrčki. »Ne mi težiti!« je naposled zarenčal. »Ne vidiš, da bo pol ure vsak čas minilo?« Niku se je zdelo, da so njene oči izgubile zlato obrobo okrog zenic in postale steklene. Zajokala bo, je pomislil. Pa ni. Namesto tega je z dlanjo pokrila Davidov vrček, pritisnila ga je ob mizno ploščo, da ga ni mogel dvigniti. Nik si je zabundal verz iz Amihajeve pesmi: *Dekle, ki si je opralo lase, si na glavo poveza nove oblake.* »Kaj praviš?« ga je dreznil Mihoj in Nik mu je odvrnil, da nič. »Aha,« je bil kar zadovoljen ta, »sem mislil, da si nekaj rekel.« »Kozza,« je siknil David, ko ni mogel izpuliti vrčka izpod Elvirine dlani, in njegova levica se je sprožila proti njenemu licu. »Nisem vedel, da si levičar,« se je zarežal Mihoj, Nik pa se je zagledal v svojo pivsko peno. Vstala je, da bi odšla, pa jo je za roko potegnil nazaj na klop. »Odtočit grem,« je skoraj zaprosila. Izpustil jo je, v poslednjih petih minutah, ki so jim bile še na voljo, je vsak od njih natočil še po dve merici. Elvira ni bilo nazaj. Ko so prišli ven, je deževalo. Nik je pomislil, kako majhna je med dežnimi kapljami.

Kamendan, Založba GOGA 2003

Miljenko Jergović

Lepo te prosim, naj nikar ne skoči

Bilo je poletje, pod Biokovim so goreli požari, zavijale so gasilske sirene, ljudje so tekali z brentami, polnimi vode, morje je dišalo po Coppertonu in se lesketalo v barvah naftne mavrice, mi pa smo pakirali stvari v spačka in se pripravljali na pot v Sarajevo. Pred osmimi meseci je umrl dedi, končal sem prvi razred osnovne šole v Drveniku in lahko smo se lepo vrnili domov. Od sedaj naprej bo naš dom v Sarajevu in ne malo v Sarajevu, malo v Drveniku, saj ni več dedijeve astme in ni nobenega razloga več, da ne bi na morje poslej prihajali le kot turisti. Drvenik ni bilo naše domovanje, kot se mi je zdelo, ampak je bilo domovanje dedijeve bolezni, kot bolnišnica, v katero se gre po zdravje, a pravzaprav vsi vedo, da se v njej na koncu koncev umre. Odhajamo za zmeraj. Zdi se mi, da odhajamo za zmeraj, saj se drugače ne da pojasniti tega, da

Ishuan Caminoigra

Jan Tomšič - glas, kitare
Blaž Celarec - tolkala, spremljevalni glas
Boštjan Gombač - klarinet, flavte
Žiga Golob - kontrabas, spremljevalni glas
David Jarh - trobenta (gost #4)

Glasba različnih kultur, spojena v zvok "svetovne glasbe" pod prsti izvornih slovenskih etno/jazz glasbenikov: od latinske do indijske, od mistike do energičnega flamenka.
Redna cena: 3.149 SIT

www.zalozba-goga.si

Postani naročnik glasbene zbirke Goga Musica s stalnim 25% popustom!

Približno petkrat letno boš domov dobil album vrhunskih slovenskih izvajalcev etna, jazz, latina in šansona ... Ploščo, ki ti ne bi bila všeč, lahko vrneš.

(Naročila: matjaz.grum@zalozba-goga.si)

Doktor piska počasni sving Žabjak trio

Klemen Pisk, kitara, glas
Marijan Dovič, violina
Rok Svetlič, bas
Blaž Celarec, tolkala

Samosvoja in izvorna izpoved o ljubezni, o življenju, o svetu, kakršen pač je, izpoved, izvrstno podprta z glasbo, ki se navdihuje nekje med jazzom in šansonom.
Redna cena: 2.800 SIT

Graščakinja Brina & String.si

(Album leta 2002 - po izboru obiskovalcev web strani GOGA, DNS, MO NM in poslušalcev Studia D)

Brina Vogeljik - glas
Vlado Batista - violina, aranžmaji
Marijan Dovič - violina
Matjaž Zorko - kontrabas
Blaž Celarec - tolkala
Boštjan Gombač - klarinet, flavte

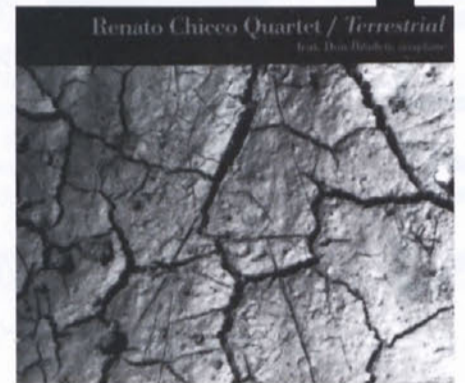
"Graščakinja" skupine Brina & String.si prinaša v slovenski in tudi evropski glasbeni prostor nekaj izredno osvežujočega in skoraj magično prepričljivega. Zelo stare slovenske ljudske pesmi - ne tiste, ki jih običajno pojejo v zborih in po zidanicah, temveč gradivo, ki je že dolgo pozabljeno in prinaša obredne teme, kralja Matjaža, pa tudi preproste ljubezenske pesmi - zazvenijo v aranžmajih Vlada Batiste in s kristalnim Brininim glasom v novih harmonskih barvah in značilno živahnem ritmičnem zagonu.
Redna cena: 3.249 SIT

Terrestrial Renato Chicco Quartet

Renato Chicco, klavir
Don Braden, tenorski saksofon
Joris Teepe, kontrabas
Steve Altenberg, bobni

Instrumentalna glasba velikega slovenskega jazz pianista svetovnega ugleda, ki jo igra z odličnimi ameriški in nizozemski glasbeniki: globoka umetniška izpoved z izjemnimi, čustveno nabitimi improvizacijami, ki nas zlahka prepričajo o vitalnosti "mainstreama".
Redna cena: 3.199 SIT

Fake life Fake orchestra

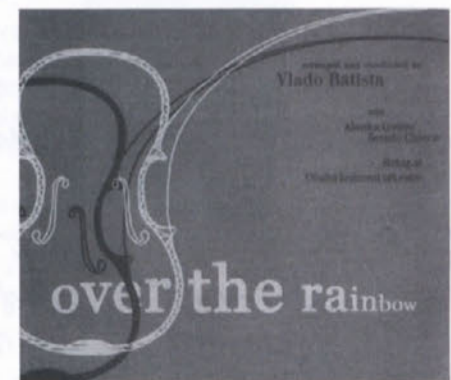
Jelena Ždrale, violina
Primož Fleischman, saksofoni
Igor Leonardi, kitara, doussn' gounni
Nino de Gleria, bas kitara
Blaž Celarec, tolkala
Aleš Rendla, bobni, kalimba

V živ nastop zgoščena energija ene najvitalnejših slovenskih jazz-etno zasedb: eklektična glasba sveta z močnimi vplivi jazz, latina in funka.
Redna cena: 3.199 SIT

Over the Rainbow aranžer in dirigent Vlado Batista

Alenka Godec, glas
Renato Chicco, klavir
String.si:
Vlado Batista, violina, Marijan Dovič, violina, Aleš Avbelj, kontrabas
Blaž Celarec, tolkala
Obalni komorni orkester

Zimzeleni džezovski standardi iz dvajsetih in tridesetih let prejšnjega stoletja, mojstrsko prirejani za poln, akustičen zvok godalnega orkestra, ritmično edinega slovenskega jazzovskega godalnega tria, sugestivni glas Alenke Godec in mojstrsko senzibilnost Renata Chicca, resničnega umetnika črno-belih tipk.
Redna cena: 3.199 SIT

A New Child Caminoigra

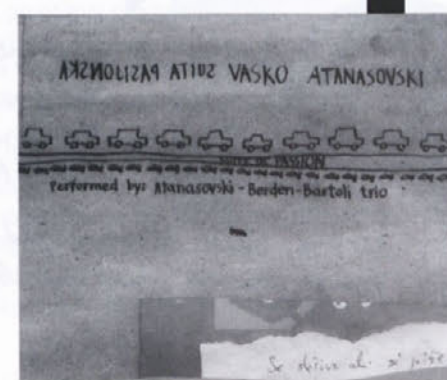
Jan Tomšič, glas, kitara
Blaž Celarec, tolkala
Žiga Golob, kontrabas
Boštjan Gombač, klarinet, irska piščal
gosti: Primož Fleischman, David Jarh, Jelena Ždrale, Marko Gregorič, Aljoša Jerič, Nino Mureškič

Nova plošča Caminoigre: še bolj izvorna, še bolj raznolika v iskanju samosvojega akustičnega univerzuma. Glasba različnih kultur, z melodičnim jezikom čudežno spojena v zvok "svetovne glasbe", poslušalca prevzame v celotnem spektru: od energične čutnosti do poduhovljene mistike.
Redna cena: 3.199 SIT

Suite de Passion Vasko Atanasovski

Atanasovski-Berden-Bartoli trio:
Vasko Atanasovski: sopran & alt saksofon, flavta
Dejan Berden: klavir
Roberto Bartoli: kontrabas

Suite de passion povezuje značilnosti flamenka, čardaša, jazz in balkanske glasbe. Izhaja iz filozofije eksistencializma - eksistenca je -passion- v obeh pomenih besede: trpljenje in strast. Ti občutki so navdihnili nastajanje Suite Pasijonske, dinamične glasbene medigre med odličnim improvizatorjem Vaskom Atanasovskim, vrhunskim italijanskim kontrabasistom Robertom Bartolijem in vsestranskim slovenskim pianistom Dejanom Berdenom.
Redna cena: 3.199 SIT

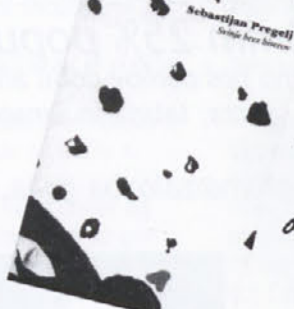
ZALOŽBA GOGA

Glavni trg 6, 8000 Novo mesto
07 393 08 02

www.zalozba-goga.si
goga@zalozba-goga.si

zamisel in zgodba Šani
Vse ostalo Sandra

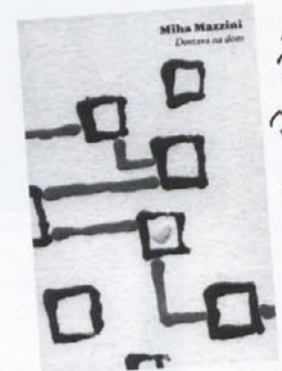
SVINJE BREZ BISEROV

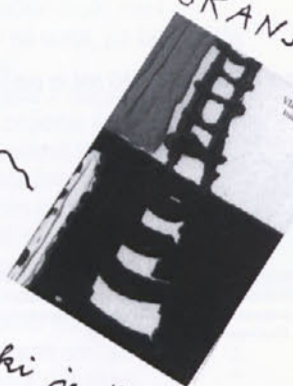
mi ukradli avto.

Dobro, v starih časih bi skočili na MULINO
, ampak časi so se spremenili: Odtujitev vozila danes pomeni

Zapodeni sem v podjetju
DOSTAVA NA DOM, raj imo že
samo pove vsi!

Kako naj dostavljam brca prevoznega sredstva!?
Kraja vozila človeku, ki mu avto pomeni kruh,
je razlog za VRISKANJE IN JOK!

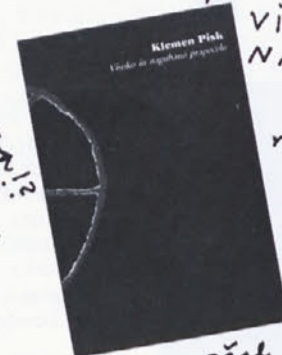
EJ!
A mo se za to bovili!?

KRATEK IZLET

VISOKO IN NAGUBANO
PRAPOČELO
vesnih tečaj.

Čprav, cigareti in kolo?
OK, pustimo to.
Ja, PRICEVALEC, ki je želel pomagati policistom, je bil brca v temo. Prava prav mi vedel nič. Zakaj se je sploh javil, da bo pomagal, var vprašam?

Najmanj!
FANTAZIJA SMEJLJAJEV, ki jo je povzročal pritisk pedal na plim, je pozabljena. KOLESNA, MIŠICE, CIGARETE, to bi mi lahko napovedala že na possem običajna šlogarska vajenka...

Obiskal sem posrednika. Naredil sem PRETANJENI RAZBOR vozil, ki so bila primerna za moj žep in kljub temu še vsaj približno v voznem stanju. Zaljubljen sem se v toyoto, TEMNO MODRO KOT SEPTEMBER,

Pa me enega ali dveh. Videti je bila, kakor da bi se živela pravnati KAMENDAN.

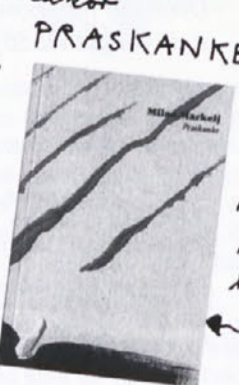
Pa kaj bi to, bila je poceni in imela je tudi radio. Dela? Prodajalec je obrnil gumbe. Dela? Zastirala se je prigrizna skladba, na katero je plesala moja babica: MAMA LEONE.

Ne vem, morda je bila ravno pozabljena knjiga tisto, kar je premahnilo jezike na tehničarji, da sem si toyoto kupil. In se odpeljal nazaj v ŠKRATOVO MESTO.

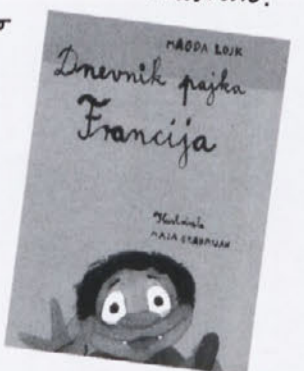
v mimnem atriju
KNJIGARNE
GOGA

PRASKANKE v kakšnem likovnem ateljeju. In ponekod je bila voda, kakor bi kdo vanjo zalical kamen.

In morda je na polici pozabil knjigo DNEVNIK PAJKA FRANCIJA z nazornimi ilustracijami, kako parkirati avto, da ti ga pajek ne more naložiti.

Bo avto zato kaj dražji? Na, ne, ne bo. Knjiga je orožje, vzemi jo v roko. Tokrat gratis!

v centru mesta sem si privoščil dobro kavo. Ho bom imel stroke, jih bom vozil na ure pravlje. To bo moj pravi OČKOV KOTIČEK...

Dobro, delo heliče. Sedem v toyoto in... Saj itak že veste. Ni vžgala. Prava MORA.*

BEZNICA V KITALAH...

* pred izidom

»Nič,« je odgovoril Myers.
 »Prazniki so,« je rekla Paula.
 »Gotovo ste ponosna nanj, gospa Myers,« je rekla Hilda Morgan.
 »Sem,« je rekla Paula.
 »To me veseli,« je rekla Hilda Morgan.
 »Zadnjič sem slišal nekaj, kar bi vas mogoče zanimalo,« je rekel Edgar Morgan. Izvlekel je nekaj tobaka in si začel polniti pipo. Myers je prižgal cigareto in iskal pepelnik, potem pa je odvrnil vžigalico za kavč.
 »Strašna zgodba je, res. Ampak mogoče bi jo vi lahko uporabili, gospod Myers.« Morgan je prižgal ogenj in potegnil pipo. »Žito za mlin, saj veste,« je rekel Morgan, se zasmel in stresel vžigalico. »Ta možakar je bil približno mojih let. Nekaj let sva bila sodelavca. Bila sva znanca in imela sva skupne prijatelje. Potem pa je odšel, sprejel mesto na univerzi. In potem, saj veste, kako se te stvari včasih razvijajo – možakar je imel razmerje z neko svojo študentko.« Gospa Morgan je neodobravajoče tlesnila z jezikom. Segla je po majhnem paketu, ki je bil zavrt v zelen papir in začela pritrjevati rdečo pentljo.
 »Po vseh pripovedovanjih je bilo to ognjevito razmerje, ki je trajalo nekaj mesecev,« je nadaljeval Morgan. »Pravzaprav se je končalo komaj pred kratkim. Pred enim tednom, če sem bolj natančen. Tistega dne – bil je večer – je svojo ženo obvestil – poročena sta bila dvajset let – je torej svojo ženo obvestil, da hoče ločitev. Lahko si predstavljate, kako je neumnica to sprejela, tako rekoč se je zgodilo kot strela z jasnega. Sledil je hud prepir. Vsa družina je bila vpletena. Ukazala mu je, naj se še isti hip spravi iz hiše. Toda, ravno ko je možakar odhajal, je sin zalučal vanj konzervo paradižnikove juhe in ga zadel v čelo. To je povzročilo pretres možganov, zaradi česar je moral mož v bolnišnico. Njegovo stanje je dokaj resno.« Morgan je potegnil iz pipe in strmел v Myersa.

»Še nikoli nisem slišala česa takega,« je rekla gospa Morgan. »Edgar, to je odvrtno.«
 »Grozljivo,« je dodala Paula.
 Myers se je zarežal.
 »No, to je zgodba za vas, gospod Myers,« je rekel Morgan, ki je ujel tisto rezanje in se zazrl vanj.
 »Pomislite na zgodbo, ki bi jo dobili, če bi se prebili v glavo tega moža.«
 »Ali pa v njeno glavo,« je rekla gospa Morgan. »Ženino. Pomislite na njeno zgodbo. Da jo po dvajsetih letih takole prevara. Pomislite, kako se mora počutiti ona.«
 »Ampak predstavljajte si, kaj vse mora prestajati tisti ubogi fant,« je rekla Paula. »Kar predstavljajte si, potem ko je skoraj ubil očeta.«
 »Ja, vse to je res,« je rekel Morgan. »Ampak tu je še nekaj, na kar, bi rekel, ni nihče izmed vas pomislil. Pomislite za hip na njo, gospod Myers, me poslušate? Povejte mi, kaj mislite o tem. Postavite se v kožo te osemnajstletne brucke, ki se je zaljubila v poročenega možkega. Pomislite za trenutek na njo, pa boste videli vse možnosti za vašo zgodbo.«
 Morgan je prikimal in se z zadovoljnim izrazom na obrazu naslonil na svojem stolu.
 »Bojim se, da se mi ona prav nič ne smili,« je rekla gospa Morgan. »Lahko si predstavljam, kakšne sorte je. Vsi vemo, kakšna je, ena tistih, ki prežijo na starejše moške. Tudi on se mi nič ne smili – moški, lovec, ne, prav nič. Bojim se, da v tem primeru sočustvujem le z ženo in sinom.«
 »Moral bi biti pravi Tolstoj, da bi to povedal in da bi povedal prav,« je rekel Morgan. »Nič manj kot Tolstoj. Gospod Myers, pijača je še topla.«
 »Čas je, da greva,« je rekel Myers.
 Vstal je in vrgel cigareto v ogenj.
 »Počakajta,« je rekla gospa Morgan. »Saj se še nismo spoznali. Nimata pojma, kako sva se ... spraševala o vaju. Zdaj, ko smo končno skupaj, ostanita še malo. To je tako prijetno presenečenje.«
 »Hvaležna sva vama za voščilnico in želje,« je rekla Paula.
 »Voščilnico?« je rekla gospa Morgan.
 Myers se je usedel.
 »Midva sva se odločila, da letos ne pošljeva nobene voščilnice,« je rekla Paula. »Jaz se nisem tega lotila, ko je bil za to še čas, potem pa se mi je zdelo nesmiselno, da bi to delala zadnjo minuto.«
 »Boste še enega, gospa Myers?« je vprašal Morgan, ki je zdaj stal pred njo z roko na njeni skodelici. »Dali boste zgled svojemu možu.«
 »Res je bilo dobro,« je rekla Paula. »Pogreje te.«
 »Točno,« je rekel Morgan. »Pogreje te. Tako je. Draga, si slišala gospo Myers? Pogreje te. To je zelo dobro. Gospod Myers?« je vprašal Morgan in čakal. »Se nam boste pridružili?«
 »Naj bo,« je odvrnil Myers in dovolil, da je Morgan vzel skodelico.
 Pes je začel cviliti in praskati po vratih.
 »Ta pes. Ne vem, kaj ga je spopadlo,« je rekel Morgan. Odšel je v kuhinjo in tokrat ga je Myers razločno slišal preklinjati, ko je udaril s čajnikom po štedilniku.

Gospa Morgan je začela brundati pesem. Pobralla je napol zaviti paket, odrezala košček traku in začela pritrjevati papir.
 Myers si je prižgal cigareto. Vžigalico je vrgel na podstavek. Pogledal je na uro.
 Gospa Morgan je dvignila pogled. »Mislim, da slišim petje,« je rekla. Prisluhnila je. Vstala je in šla k oknu. »Saj je petje. Edgar!« je zaklicala.
 Myers in Paula sta stopila k oknu.
 »Koliko let že nisem videla pevcev,« je rekla gospa Morgan.
 »Kaj je?« je vprašal Morgan. Držal je pladenj in skodelice. »Kaj je? Kaj je narobe?«
 »Nič ni narobe, dragi. Pevci so. Tam čez, na drugi strani ulice,« je odgovorila gospa Morgan.

»Gospa Myers,« je rekel Morgan in ponudil pladenj. »Gospod Myers. Draga.«
 »Hvala,« je rekla Paula.
 »Muchas gracias,« je rekel Myers.
 Morgan je odložil pladenj in se vrnil k oknu s svojo skodelico v rokah. Mladina je bila zbrana na aleji pred hišo na drugi strani ulice. Fante in dekleta je vodil starejši, večji fant, ki je imel na sebi šal in površnik. Myers je videl obraze na oknu na drugi strani – družino Ardrey – in ko so pevci končali, je Jack Ardrey prišel na vrata in starejšemu fantu nekaj dal. Skupina je šla naprej, si svetila z baterijami in se ustavila pred drugo hišo.
 »Ne bodo prišli sem,« je čez nekaj časa rekla gospa Morgan.
 »Kaj? Zakaj ne bi prišli sem?« je vprašal Morgan in se obrnil k ženi. »Kako prekleto trapasta izjava! Zakaj ne bi prišli sem?«
 »Ker pač vem, da ne bodo,« je odgovorila gospa Morgan.
 »Jaz pa pravim, da bodo,« je rekel Morgan. »Gospa Myers, ali bodo ti pevci prišli sem ali ne? Kaj vi mislite? Se bodo vrnili in blagoslovili našo hišo? Vi odločite.«
 Paula se je primaknila k oknu. Toda pevci so bili že daleč na drugem koncu ulice. Ni odgovorila.
 »No, zdaj pa je vsega razburjenja konec,« je rekel Morgan in stopil do svojega stola. Usedel se je, se namrščil in začel polniti pipo.
 Myers in Paula sta se vrnila na kavč. Gospa Morgan se je končno odmaknila od okna. Usedla se je. Z nasmehom je strmela v svojo skodelico. Nato je skodelico odložila in začela tiho jokati.
 Morgan je ženi podal robček. Pogledal je Myersa. Takoj zatem je začel bobnati po ročaju svojega stola. Myers je premaknil noge. Paula je pogledala v torbico, da bi našla cigareto. »Poglej, kaj si storila?« je rekel Morgan in strmел v nekaj na preprogi poleg Myersovih čevljev.
 Myers se je spravil pokonci.
 »Edgar, prinesi jima še eno pijačo,« je rekla gospa Morgan, ko si je obrisala oči. Potem je uporabila robček še za nos. »Hočem, da slišita zgodbo o gospe Attenborough. Gospod Myers piše. Mislim, da bi mu to prišlo zelo prav. Počakali bomo, da se vrneš, in potem začeli zgodbo.«

Morgan je pobral skodelice. Odnesele jih je v kuhinjo. Myers je slišal zvenket posode in udarec vrat kredence. Gospa Morgan je pogledala Myersa in se medlo nasmehnila.
 »Iti morava,« je rekel Myers. »Iti morava. Paula, pojdi po plašč.«
 »Ne, ne, vztrajava, gospod Myers,« je rekla gospa Morgan. »Hočeva, da slišita zgodbo o gospe Attenborough, ubogi gospe Attenborough. Tudi vam bi ta zgodba lahko prišla prav, gospa Myers. To je priložnost, da vidite, kako se um vašega moža loti surovega materiala.«
 Morgan se je vrnil in razdelil toplo pijačo. Hitro se je usedel.
 »Povej jima zgodbo o gospe Attenborough, dragi,« je rekla gospa Morgan.
 »Pes mi je skoraj odtrgal nogo,« je rekel Myers in bil hkrati presenečen nad svojimi besedami. Odložil je skodelico.
 »Ah, dajte no, saj ni bilo tako hudo,« je odvrnil Morgan. »Videl sem.«
 »Saj poznate pisatelje,« je rekla gospa Morgan Pauli. »Radi pretiravajo.«
 »Moč peresa in takšne reči,« je dodal Morgan.
 »Točno to,« je rekla gospa Morgan. »Ošilite pero, gospod Myers.«
 »Naj kar gospa Morgan pove zgodbo o gospe Attenborough,« je rekel Morgan, ne meneč se za Myersa, ki je v istem hipu vstal. »Gospa Morgan je bila v to zadevo osebno vpletena. Jaz sem vam že itak povedal tisto o možakarju, ki ga je pobil udarec konzerve z juho.« Morgan se je zahihital. »Naj kar gospa Morgan pove tole.«
 »Ti jo povej, dragi. Vi, gospod Myers, pa pozorno poslušajte,« je rekla gospa Morgan.
 »Iti morava,« je rekel Myers. »Paula, greva.«
 »Toliko o odkritosti,« je rekla gospa Morgan.
 »Ja, toliko,« je rekel Myers. Nato je dodal: »Paula, a greš?«
 »Hočem, da slišita to zgodbo,« je rekel Morgan in povzdignil glas. »Užalila bosta gospo Morgan, užalila bosta naju oba, če ji ne bosta prisluhnila.« Morgan je stisnil pipo.
 »Myers, prosim,« je zaskrbnjeno rekla Paula. »Hočem jo slišati. Potem bova šla. Myers? Prosim, ljubi, usedi se še za trenutek.«
 Myers jo je pogledal. Pomignila je s prsti, ko da bi mu dala znak. Obotavljal se je, potem pa je sedel k njej.
 Gospa Morgan je začela. »Neko popoldne v Münchenu sva se z Edgarjem odpravila v muzej Dortmunder. Tisto jesen je bila razstava Bauhausa in Edgar je rekel, naj se gre vse skupaj solit, vzemiva si en prost dan – delal je namreč na neki raziskavi – skratka, naj se gre vse skupaj solit, vzemiva si en prost dan. Šla sva na tramvaj in se prepeljala čez cel München do muzeja. Porabila sva nekaj ur, da sva si ogledala razstavo in ponovno obiskala še nekaj galerij, kjer sva se poklonila nekaterim najinim najljubšim mojstrom. Ravno ko sva hotela oditi, sem stopila še do ženske toalete. Tam pa sem pustila torbico. V njej je bilo Edgarjevo mesečno nakazilo od doma, ki je prispelo dan prej, in sto dvajset dolarjev gotovine, ki sem jih skupaj z nakazilom nameravala položiti na račun. Prav tako je bila tam moja osebna izkaznica. Torbice nisem pogrešala, dokler nisva prispela domov. Edgar je takoj telefoniral upravniku muzeja. Ko je govoril, sem zunaj zagledala taksi. Izstopila je lepo oblečena ženska z belimi lasmi. Bila je krepka in v rokah je imela dve torbici. Poklicala sem Edgarja in stopila k vratom. Ženska se je predstavila kot gospa Attenborough, izročila mi je torbico in razložila, da je tudi ona tisto popoldne obiskala muzej in, ko je bila v toaleti, je v košu za smeti opazila torbico. Seveda jo je odprla, da bi ugotovila, kdo je lastnik. Tam je bila osebna izkaznica, na njej pa naslov. Takoj je zapustila muzej in vzela taksi, da bi mi torbico osebno prinesla. Edgarjevo nakazilo je bilo še vedno notri, denarja, sto dvajsetih dolarjev, pa ne. Kljub vsemu sem bila hvaležna, da so bile ostale stvari nedotaknjene. Ura je bila skoraj štiri in povabila sva žensko, naj ostane na čaju. Usedla se je in čez nekaj časa začela pripovedovati o sebi. Rodila se je in odrasla v Avstraliji, poročila se je mlada, imela tri otroke, vse sinove, ovdovela in še vedno je živela v Avstraliji z dvema sinovoma. Gojili so ovce in imeli več kot osemdeset tisoč arov zemlje, kjer so se lahko pasle, pa še veliko goničev in strižcev ter drugih sezonskih delavcev, ki so delali za njih. Ko je bila pri nama v Münchenu, se je ravno vračala v Avstralijo iz Anglije, kjer je obiskala najmlajšega sina odvetnika. Spoznala sva jo na njeni vrnitvi v Avstralijo,« je rekla gospa Morgan. »Vmes si je ogledovala še malo sveta. V potovalnem načrtu je imela še veliko krajev, ki jih je nameravala obiskati.«

»Preidi na stvar, draga,« je rekel Morgan.
 »Ja. Torej, gospod Myers, zgodilo se je tole. Prešla bom naravnost k vrhuncu, kot pravite pisatelji. Nenadoma, po eni uri tega prijetnega pogovora, potem, ko nama je ta ženska povedala zgodbo o sebi in svojem pustolovskem življenju v južnih krajih, je vstala, da bi šla. A ravno ko mi je hotela podati svojo skodelico, so ji zazijala usta, izpustila je skodelico na tla, se zvrnila na najin kavč in umrla. Umrla. Prav tam v najini dnevni sobi. To je bil najbolj strašen trenutek v najinem življenju.«
 Morgan je svečano prikimal.
 »Bog,« je rekla Paula.
 »Usoda ji je namenila smrt na kavču v najini dnevni sobi v Nemčiji,« je rekel gospod Morgan.
 Myers se je začel krohotali. »Usoda ... ji ... je ... namenila ... smrt ... v ... vajini ... dnevni ... sobi?« je rekel medtem, ko je lovil sapo.
 »Je to smešno, gospod?« je vprašal Morgan. »Vas to zabava?«
 Myers je prikimal. Še naprej se je krohotal. Z rakavom srca se je obrisal oči. »Res mi je žal,« je rekel. »Ne morem si pomagati. Ta stavek: Usoda ji je namenila smrt na kavču v najini dnevni sobi v Nemčiji. Oprostite. In kaj se je zgodilo potem?« je uspel izdavi. »Rad bi slišal, kaj se je zgodilo potem.«
 »Gospod Myers, saj nisva vedela, kaj naj storiva,« je rekla gospa Morgan. »To je bil strašanski šok. Edgar ji je potipal utrip, vendar ni bilo nobenih znakov življenja. In začela je spreminjati

Damijan Šinigoj

Očkov dnevnik

sreda, 3. januar 2001

Nekako imam od vseh letnih časov najraje zimo. Jeseni so sicer barve pestre, ampak veliko dežuje. Poleti je nadvse vroče, avto je brez klimatske naprave, na morju pa nimam računalnika! Pomladno brstenje tudi že gre kar nekako mimo mene – poročen in oče dveh otrok ... eh. Zima pa je cool. Če je mrzlo, pač zakuriš ali oblečeš pulover. In seveda smučaš. Ker sem že starejši gospod in ker je moje razgibanje omejeno na tolčenje po tipkovnici računalnika, seveda nisem v formi. Čeprav mislim, da sem in se prvič v vsaki sezoni zapodim po snežnih strminah, kot da bi imel šele petinštirideset let. Da me vsakič znova narava nekje useka. To je kakor nekakšen kviz, vam povem – včasih je Monika pred smuko ugibala, kje me bo *zvil*, zdaj se iz tega norčuje že Maks. Še dobro, da je Gašper premajhen ...

Torej, vrnil sem se s smučanja in že naslednje jutro ugotovil, da je bil letos na vrsti križ. Po kosilu sem se ulegel na kavč na trebuh, razprostrl časopis pred sabo in čakal. Vam povem, da je to nekakšen naravni zakon – ata se po napornem dnevu uleže (tisti, ki me poznate in ste se ob tem nasmejali do solz, sram vas bodi!), prešteje do tri in že sta na njem otroka. Ali pač otrok ali otroci, odvisno od posameznika. Tokrat, ko me je dajal križ, so bile drobcene nogice nadvse dobrodošle, za tiste, ki bi to želeli ponoviti na svojem hrbtu, le majhen nasvet – naj otroček nima otroških čevljev z zelo trdimi podplat! In ko smo že pri tem, še en nasvet v zvezi s trdimi, ortopedskimi čevlji: otrok, star od leta in pol do treh let (kakršne najraje jemljemo v naročje) zelo rad brca, če mu nogice bingljajo v zraku, čevlji (zelo trdi) pa dosežejo ravno do malo pod pasom! Očetje in moški (še) brez otrok, učite se prosim na tujih napakah in iz tujih izkušenj. Malo sem zašel. Masaža bi seveda prijala, če bi bili otroci ubogljivi in bi s stopali masirali le določen del, a kaj, ko mimogrede in najraje skačejo po glavi. Zato sem Maksa in Gašperja (s težavo, ker me je bolel križ!) oblekel v zimska kombinezona, ju toplo obul in pokrtil in, priznam, brez obžalovanja postavil na mrz. Na vrt na sneg. Kjer kot vsi otroci nadvse uživata. Sam sem se v topli in tihi sobi obrnil na hrbet, sezul copate, poslušal glasbo in zdravil boleče mesto. Mislim, da sem za trenutek zaspal, kajti ko je Maks začel ropotati po oknu, sem se zbudil in sploh nisem vedel, kje sem.

Damijan, Gašper je v debelih težavah, je vpil.

Naj pojasnim: ko mi kaj ušpičita, sta v težavah, ko pa zares kljub opominjanju naredita veliko škodo (seveda je to zelo, zelo pogostokrat!), sta v debelih težavah. Vmes je seveda še nekaj stopenj, ampak debele težave so najbolj resna zadeva. Takrat ni več šale. Ko sem bil sam še kot otrok v debelih težavah (seveda morda enkrat ali dvakrat, pa še takrat nisem bil sam kriv!), je moj oče izgledal, kot bi hotel zagnati kosilnico za košenje trave. Namreč, ko je vlekel pas iz hlač (naj ponovim, kot zelo priden otrok sem ga do tega pripravil morda enkrat ali še manjkrat!), je izgledalo, kot da vleče za zaganjalno vrstico kosilnice ...

Maks je torej ropotal po oknu in vpil, da je Gašper v debelih težavah, sam pa sem se počutil, kot bi ravnokar padel z Lune. Najprej sploh nisem imel pojma, kaj se dogaja, ko pa sem končno dojel, kaj mi dopoveduje, sem kot ris na plen skočil k vratom, jih odprl in kar bos stekel po snegu. Vam niti približno ne morem opisati, kaj mi je takrat rojilo po glavi, kakšne vse grozne slike sem si pričaral pred obraz! Stal sem bos na snegu in zabodeno gledal Gašperja, ki je mirno stal pri okrasnem grmu. Bil je pri zavesti, ni jokal, ni bil krvav! Več nisem potreboval vedeti. A še preden sem vprašal,

kaj se je zgodilo, me je v križu tako močno zbolelo, da me je kar vrglo po tleh. Na srečo je ravno takrat ven prišla tudi Monika (vsaj v copatih) in najprej meni pomagala na noge, potem priskočila na pomoč tudi Gašperju, ki se je med igranjem okoli okrasnega grma s kombinezonom ujel za trn. Ko sem se vračal v hišo, sklonjen skoraj do tal, sem Maksu seveda očital preveč panično reakcijo. Debele težave so namreč *rezervirane* le za debele težave! Kam pa pridemo, če bi bila vsaka težava *debela*? Mali pametnjakovič je uprl roke v bok in me pogledal spod čela:

Damijan, Gašperja je ujel trn in najprej sem mu hotel pomagati jaz. (Seveda ga je pri tem še bolj zapletel, a mu tega nisem omenil, saj sem pameten oče.) Potem sem pa poklical tebe, ker se ni mogel več premikati. In če se ne moreš premikati, si v debelih težavah!

Seveda je imel moj sin prav, kar sem mu tudi nerad priznal. Če se ne moreš premikati, si v debelih težavah. Tukaj ni dvoma!

Rad bi še izkoristil priložnost in se na tem mestu zahvalil svoji soprogi, ker je sama slekla oba otroka, meni pa dovolila, da sem se za pol ure ulegel in toliko prišel k sebi, da sem se lahko odpravil k zdravniku. Maks je seveda želel z mano in ker se mi je k zdravniku nadvse mudilo, sem mu dovolil, kajti če bi ga želel argumentirano zavrniti, bi potreboval najmanj pol ure. Ja, tako gre to pri nas. Sedla sva v avto in se odpeljala. Maks se je nenadoma začel smejati, saj je ugotovil, da me tokrat prvič on pelje k zdravniku in ne obratno. Dobil sem injekcijo C vitamina (kot v ranjki JLA, ko sem kaj blefiral ali simuliral) in odpravila sva se proti domu. A me je nekdo tako grdo zaparkiral, da sem potreboval enajst minut, da sem zmaneviral ven. Ker je hrbtenica pri stalnem obračanju nazaj in naprej močno trpela in ker že nasploh ne maram, da me kdo zaparkira, se je Maks na mojo (kasnejšo) žalost naučil nekaj novih besed. Ki jih bo seveda uporabil v najbolj neprimernih okoliščinah. Ves čas je molčal (očitno je že spoznal moja razpoloženska stanja), le ko sva se peljala domov in sem že mirneje dihal, je rekel:

Damijan, ko bom jaz vozil avto, bom pa do vseh prijazen.

Kaj naj rečem? Seveda sem ga pohvalil, a kaj, ko ga bo življenje še prekmalu postavilo na realna tla ...

Očkov kotichek, Založba GOGA 2003 (izide v septembru).

Miha Mazzini

Tisti, ki svoje delo opravljajo iz veselja

Nekateri svoje delo opravljajo iz veselja, ne zaradi denarja. Na prvi pogled se zdi, da gre za idealno in srečno razmerje, vendar vas moram takoj opozoriti na pazljivo branje stavka - idilika je drugje; takrat delaš z veseljem in si za tisto tudi dobro plačan; redka zadeva, vam rečem. Tokrat govorimo o čisto posebnih primerih, ko človek delo opravlja s takšnim veseljem, da ga plačilo sploh ne zanima. Četudi mu ne bi plačali, bi še vedno delal naprej. V vsaki družbi se skrivajo taki posamezniki in vsi po vrsti so - nevede - strup za civilizacijo v današnji obliki. Gremo po vrsti. Poznam pisatelja starejše generacije, ki je zadovoljen z vsakim drekcem pekcem, ki ga dobi za honorar. Založniki to vedo in mu z leti plačujejo vedno bolj ušivo, on pa je še naprej zadovoljen. S tem fenomenom seznanijo založniki vsakega avtorja takoj, ko stopi skozi vrata, seveda kot primer: pogledjte, tak renomiran pisatelj, pa tako skromen. No, ker je šlo za prvi tak primer, me ni skrbelo. Nakar sem pred leti za kratek čas zašel v profesionalne kroge ljudi, ki računalniško postavljajo knjige. Tam so mi z veseljem povedali za človeka, ki mu povrnejo stroške za papir in nakažejo sto mark, on pa jim postavi gromozansko debelo buklo matematičnih formul. Gre za profesorja, ki to počne iz veselja. Še kasneje sem se zavedel, kako nekaj mojih znancev finančno naglo

propada, vsi po vrsti pa izdelujejo plakate in transparente. Dobro, revolucionarna leta so minila, a začenjajo se propagandna - posel bi jim moral cveteti. Ha, kje pa. Povedali so mi, da se je pojavil nadebudnež, ki te stvari počne iz veselja in je zadovoljen še s tako mizernim plačilom. No, lansko leto sem napisal scenarije za nekaj kratkih oddaj za televizijo in kot že slutite, tudi tam imajo človeka, gospo natančneje, ki dela dobre oddaje za drobiž. Da, to počne iz veselja.

Skratka, v vsaki poslovni sferi je vsaj en tovrstni primer in ni čudno, da je državno gospodarstvo v razsulu, beda in nezaposlenost vedno večji, plačila pa zmerom manjša. Oni so krivi, verjemite! Izolirajmo le primer gospoda matematičnega profesorja, ki formule postavlja iz veselja. Zaradi njega se pri nas ni nikoli razvil in zato ne obstaja poseben segment stavskih firm, ki bi se specializirale na matematični stavek. Ni jih. Vse podela gospod za sto mark in stroške papirja. S tako konkurenco se preprosto nihče ne more bosti. Izdelava transparentov je v določenem območju lepo cvetela, nakar se je pojavil navdušenec in sesul vsaj deset podjetij. Nič se ne zafrkavam, ti so zares morali odpustiti delavce. Navdušenci bi torej najraje delali kar zastoj. In koliko v obliki davkov dobi

od nultega honorarja država? Nič. Koliko pa od mizerije? Mizerne odstotke. Tovrstni ljudje so tak strup, da ga v omejenem prostoru te kolumne nikakor ne morem opisati v celoti, predstavljajte si sami.

Poleg dela iz veselja mora biti izpolnjen še en pogoj, da se človek pretvori v tovrstnega partybreakerja - svoje delo mora opraviti odlično. Če bi proizvajal škart, ne bi škodil nikomur, saj ga nihče ne bi mogel postaviti za vzor.

Ker so taki ljudje po celem svetu in so zagotovo bili vedno, mora torej v sami strukturi družbe obstajati mehanizem, ki jih zatre. Odgovor lahko najdete v Petrovem načelu, opisanem v istoimeni knjigi (L. J. Peter, slovenski prevod 1974). To načelo pravi, da v hierarhiji vsakdo prej ali slej najde svojo stopnjo nesposobnosti. Dobrega mizarja bodo nadrejeni opazili in ga postavili za vodjo delavnice. Če bo dober, bo napredoval v pisarno. Prej ali slej bo prišel na delovno mesto, za katerega ne bo sposoben in bo slabo delal. Degradirali ga ne bodo, saj je že predolgo v firmi; napredoval pa tudi ne bo, saj se ne odlikuje več. Tako se počasi vsa hierarhija napolni z ljudmi, ki so nesposobni za dela, ki jih opravljajo. No, modificirana varianta

vsekakor velja tudi za obravnavane primerke. Delajo z veseljem in odlično; povišajmo jih torej. Pisatelj in novinarka naj postaneta urednika, profesor matematike vodja izmene, izdelovalec transparentov zaposli še nekaj ljudi in tako postane direktor. Sistem sam tako vse strupene sestavine povleče izven mest, na katerih sejejo le škoda, obup in gorje. Kljub temu pa so obravnavani posamezniki zoprni tudi na novih delovnih mestih: kako naj se o plačilu pogajate s človekom, ki vam zavida vaše delo in bi ga najraje zastoj opravil namesto vas?

Nazadnje: kaj pa s tistimi, ki napredovanje odklonijo ali pa nikakor nočejo iz posameznika prerasti v vodjo podjetja? Redki so in pospraviti jih moramo na tih. S kakim blagim izgovorom jih zvabimo v temačno, zakotno ulico, jim nenadoma stisnemo roke okoli vratu in - ah, veselje! - problem je rešen. Zakaj skrivaj, mar ne bi bila boljša javna usmritev v poduk ostalim? Oh, storili smo to enkrat, pa se je vse skupaj neverjetno izrodilo. Nekega tipa, ki je svoje delo opravljal iz veselja, ne zaradi plačila, smo v opomin pribili na križ, pa ga ljudje že dva tisoč let ne morejo pozabiti in kar je najhuje, smisel dejanja se je že davno izgubil, ostala sta le zmeda in pomp.

Dostava na dom, Založba GOGA 2002

Nismo enostranski.

16 knjig.
Več kot 3000 strani.

ZALOŽBA GOGA

✓ **Klemen Pisk:** Visoko in nagubano prapočelo

Selitev

Paket, ki ga je poslala Lisa Linder, Stiegaregatan 9, 4324 Skövde, Sverige, ni bil nikoli odprt. Odkril sem ga po petih letih, ko sem brskal po predalih, da bi pospravil za seboj. Selim se, in ko se človek seli, mora obračunati s preteklostjo. Ne vem, zakaj ga toliko časa nisem odprl. Verjetno sem zaupal intuiciji, ki me je nešteto krat posvarila pred nevarnostjo. A zdaj, ko odhajam, ne morem ničesar izgubiti. Trgam ovojnico, potne roke mi polzijo po orumenelem papirju in segajo v globino. V notranjost njenih idej. Lisa je poslala vlažno spodnje perilo – in fotografijo lastne golote, ki še vedno diši po parfumu.

Lisa? Zakaj ...

Ne sliši me in ribari na bregu zaledenelega jezera – in vsako ribo, ki jo ujame na trnek, nabode s harpuno skrivnosti.

Ex-girlfriend

Moja ex-girlfriend je rojena 14. aprila 1984. Pustila me je kosmatega, zanemarjenega, raztrganega in pijanega. Zaprla me je v ječo norosti, zaloputnila vrata in se bolno smejala, jaz pa sem čakal, da me odklene. Toda ključ, ki odklepa pot do njenih oči, je izgubila. Obljubljala je večnost, ki je ni mogla dati, saj je verjela, da je svet sestavljen iz prtičkov, ki jih zbira.

Lahko bi bil Roman Polanski, Woody Allen, France Prešeren, Fran Levstik ali avstrijski nadškof in bi z golimi rokami razmaknil rešetke; a nisem eden od njih. Zato se oddaljujem od usodnih rešitev in se zatekam h glasbi, ki me spominja nanjo.

Sedim za klavirjem in komponiram pozno v noč. Iščem kadenco, ki bo zajela njeno nedolžnost, igrivo preprostost njenih ročic, da bo spet prišla – otipljiva, lepa in resnična.

Vrača se v subdominanti odrešitve, v globini molovske paralele, v kakofoniji umazane svetlobe, v poltonih, ki dežujejo iz črnih tipk in mi blaznijo ušesa.

Založba GOGA 2000

✓ **Maja Razboršek:** Pretanjeni razbor

Drget

Ljubezen ne prizanaša.
Plasti se v najbolj nasprotujoča si
In najmanj pričakovana razpoloženja.
Njen obstret se zdaj širi zdaj oži.

Pod pretanko povrhnjico
Utripa
Nebogljena,
Pa najsi je še tako močna.

Vselej je premagljiva.
Često premaguje.
Ranljiva je in umrljiva.

Kadar je pesilovita,
Je komajda kdaj stanovitna.
In komaj kje.

Vštric z Erato

Že dolgo živim to ljubezen.
In njena sled
Je hrepenenje kot krepost,
Je hrepenenje kot slabost.

Obseda me.
Le stežka ji tešem obliko.
Nikdar se mi povsem ne poseči.
Nikdar je do podrobnosti ne dokončam.

Dokler vstopam vanjo kot prvič:
vsa negotova,
karseda oprezna,
nikdar docela domača,
se zdi velika
ljubezen.

Zamižim.
Spričo njenega sija
obstanem,
obnemim.

In hrepenenje opiše krog.

Založba GOGA 2000

✓ **Katja Plut:** Ej!

O bog

lahko bi narisala 7 ljudi z razpihnenimi glavami pod vodo
in bele morske ježe, kako se ljubijo z ustnozadnjičnimi odprtini
lahko bi od zdajle do jutra blodila po njivah s koruzo,
ko je ravno taka, da ščemi, a še ni zrela za pečt in
listi praskajo ramena z vlažnimi kocinami
lahko bi dala radijska poročila potihno dokler ne znorim
in zderem spokane mehurje iz pljuč
ven s črevci vred
lahko bi si zaloputnila nogi med vrata, da bi razbila kolena in strah
lahko bi tekla s črto avtoceste tako hitro, da
me ne bi nihče dojel in se potem pač vrgla na
katerokoli stran
mais comme je sais pas faire la prière et
Tu
es mon dieu
lahko bi ti zaspala v rokah

Ma sacred

tvoja roka viharnega violinista,
ki udarja po bobnu, pleza po skalah
in se ljubi na njih
in zvečer pa greš dat mamici
lupčka za lahko noč,
moja vroča roka,
ko se s tabo naslaja,
ni nikoli prej bila živalsko prožna,
boleča, ljubeča in lahka kot
hrum aviona po nočnih oblakih
- in
ti
bi gledal kot ranjen angel,
že ko samo misliš,
da bi te lahko prijela in poljubila,
pa te ne bi nikdar nalašč ranila,
pa **bi te** in bi se te napila že
v enem divjem, kratkem požirku
žejnega, presrečnega, prasrečnega bivola
in bi te potem izpustila,
če bi čutila,
da sem zalila tudi jaz tebe,
da si tudi ti bil jaz in
nisi videl, slišal ali mislil
drugega kot fleke vročine med
Vsem Tem,
in da ne boš nikoli znal
niti z bobni in boki
in ne z violino in niti,
ko se boš ljubil z divino Manuelo
ne izbruhati in ne popisati
Vsega Tega,
kar sva v tem trenutku Midva dala čez
ti – sacred
and therefore
we – sacred
taki ste angeli, ja
v beli koži, z rdečimi usti in
zelenimi očmi, vidim vas hladne
kot zmrznjen vosek in belo zlato,
a že če samo prideš in vdihneš
zrak okrog vas, zadišiš toploto in
šokantno nag in čist človeški znoj.

Založba GOGA 2001

Cigančica lepa, mlada moja

Zašel sem v gozdu tvojih las,
po poteh telesa tvojega nemirno blodim,
od izvira tvojih ustnic žejen vstajam,
ne ogrejem se v ognju tvojih oči,
cigančica lepa, mlada moja.

Pa vendar, pridi k meni,
ti svetli čudež mojega življenja!
Pridi, dehteča od želja,
od sanj samotnih obsijana.

Pridi, ljubezen moja, življenje moje!
Naj naju zakrije gosta praprot,
naj se na naju zlije samota neba.
Izpijva vino noči,
izpijva globino smrti,
izbožajva si vse lepo,
ujeto v minevanje teles.
Vso nežnost, vso dobroto, vse slasti,
vse, prav vse si pokradiva,
da ne bo nič ostalo za lačno starko smrt.
Oj, cigančica mlada, lepa moja.

Življenje je dim

Natoči mi vina kot strup močnega,
ciganka stara, dobra moja!
Natoči mi vina, naj se razlije čez rob,
kot se nocoj razliva v meni bolečina!

Gledal sem dim z ognjišča ciganskega:
svedral se je v prazen nič.
Gledal sem in videl: umirajo cigani.
Slišal sem pesmi: neutešene.
Videl sem mrzla ognjišča, prazne šotore,
videl ljubezni praznih rok.
Spal sem z ženo, ki je ljubila drugega.
Pil sem ukradeno vino, jedel ukradeni kruh.

Natoči mi vina močnega,
ciganka stara, dobra moja!
Življenje je dim z ognjišča ciganskega
sredi ledene praznine.
Svedra se v nič.
Še bežne toplote mu ne ukradeš,
pa če si še tak cigan.

Založba GOGA 2002

✓ Vlado Kreslin: Vriskanje in jok

Ptič

Le še enkrat mi zapoj,
pisani ptič, o svoji dragi,
ki na vetru valovi,
se v bistri vodi gizdali.

Samo še enkrat mi zapoj,
pisani ptič, o moji dragi,
ki so jo božali odmevi
tvoje pesmi, skoz megle,
vsako noč, vse do dne.

Tam nad vodo
vsako jutro vstane dan
in prešteje zmagovalce
in žrtve nočnih sanj.
Tam nad vodo
se še vedno svet vrti
in odnaša sanje,
ki si jih zbudila ti.

Le še enkrat mi povej,
tulpika bejla v temni vodi,
da vsak tvoj cvet se krasoti,
za vse dneve in noči,
za vse drage,
ki jih več ni.

Tam nad vodo
vsako jutro vstane dan
in prešteje zmagovalce
in žrtve nočnih sanj.
Tam nad vodo
se še vedno svet vrti
in odnaša sanje,
ki si jih zbudila ti.

Med obema

Medtem ko moj sin do moža
se prebije
in oče postane
otrok,
do kdaj še na varnem bom
in med obema;
je večnost ta pesem,
al' vnuk?

Založba GOGA 2002

✓ Vinko Moderndorfer: Temno modro kot september

Nekaj resnic v zvezi z jesensko ljubeznijo

Nekdo je rekel:
Pri štiridesetih se ljubezen prevesi
v čakanje
da se uresničijo predjutranje sanje

Nismo več mladeniči
in naše ljubice
so jesenske

Tisti ki niso kadili
bodo začeli s cigarami
Tisti ki niso pili
bodo zbili sodu dno

Same neuporabne resnice
jalovih štiridesetletnikov

Moja ljubica
pa vsako noč pride v črnem
in potrka na okno

in jaz jo kot najstnik
spustim noter

Na odru

Večkrat se spremenimo
Vendar nikoli dovolj
Obrazi ostanejo isti
Samo znotraj tti

Večkrat si zaželimo
Vendar nikoli dovolj vroče

Da bi se zgodilo
Da bi našli drug obraz
Drug glas
Drugo blazino ob strani
Drugačne lase
ki te zjutraj prebudijo

Pa ni nikoli dovolj močno
da bi se uresničilo
Zato samo ždimo
in čakamo na aplavz

Nikoli ne posežemo tja
V temo onkraj

Založba GOGA 2003

Gogino poletje, Parkova literarna priloga
Vsi teksti so ali še bodo izšli pri Založbi Goga.
Izbor: Damijan Šinigoj, Tomaž Koncilija.
Fotografije: Boštjan Pucelj, Žiga Virc.
Za ozadja so bile uporabljene naslovnice avtorice Sandre H. Grum.

Novo mesto, Slovenija, 11. - 16. avgust 2003

Jazzinty

Poletna glasbena delavnica // Ljetna muzička radiona // Summer Music Workshop // Die Sommermusikschule // Workshop estivo di musica

www.jazzinty.com

- Miles Griffith** USA
petje // vocal
- Steve Altenberg** USA
bobni // drums
- Joris Teepe** HOL
kontrabas in bas kitara // basses
- Renato Chicco** IT
klavir // piano
- Ratko Zjaca** HOL
kitara // guitar
- David Boato** IT
trobenta // trumpet
- Igor Lumpert** SLO
saksofon // saxophone
- Hrvoje Rupčić** CRO
tolkala // percussion
- Ante Gelo** CRO
kitara // guitar
- Matjaž Mikuletič** SLO
pozavna // trombone
- Erik Marenče** SLO
klavir // piano
- Tadej Božič** SLO
saksofon // saxophone
- Lojze Krajncan** SLO
jazz kompozicija in aranžiranje // composition
- Marijan Dovič** SLO
violina // violin, art director

Veleposlaništvo
Kraljevine Nizozemske

lokalni Patriot

Ljudje mislijo, da komaj čakamo, da gremo izkopavat, ampak to ni res

Alenka Lamovšek

Ob vožnji iz Ljubljane proti Novemu mestu ali še naprej do Zagreba lahko le na hitro vidimo, kaj počne skupina ljudi na izkopavanjih. Na prvi pogled se nam vse skupaj ne zdi preveč zapleteno. V resnici pa so za takšno izkopavanje potrebne poglobljene priprave in natančno zasnovani postopki, ki odgovarjajo na vprašanja kako, kje in kdaj se bo izkopavalo. Pogovarjala sem se z arheologom **Urošem Bavcem** z **Zavoda za varstvo kulturne dediščine**, ki je koordinator arheoloških izkopavanj na avtocestni trasi Dolenjska.

Kakšno je trenutno stanje glede izkopavanj?

Trenutno smo imeli izkopavanja na treh odsekih, in sicer Bič-Korenitka, Kronovo-Smednik in Krška vas-Obrežje. To so trije manjši odseki. So pa seveda še drugi, ki se bodo odvijali prek leta ali pa naslednje leto. Vsak od odsekov ima lepo število najdišč, ki jih je potrebno zaradi gradbenih posegov izkopati. Sama izkopavanja na dolenski trasi so se sicer začela konec leta 2001, pripravljala dela pa že leta 1999, ko so se začeli prvi terenski pregledi.

Lahko na kratko opišete rezultate izkopavanj? Skratka, kaj vse ste odkrili?

Vseh rezultatov na kratko seveda ni moč povzeti, naj omenim le tisto, kar je bilo najpomembnejše oziroma najbolj presenetljivo. Prav gotovo je to odkritje naselbin v zgodnji bronasti dobi (to je sredina 2. tisočletja pr. n. št.). Znanstveniki so do naših odkritij menili, da naselbin na področju Dolenjske v tem času še ni bilo. Odkrili smo predvsem ostanke manjših bivalnih in skladiščnih prostorov (velikosti do 5 krat 6 metrov). Težko je sicer govoriti o tem, katera ljudstva so tu živela, saj neposrednih pisnih virov ni, govorjenje o Ilirih je za nas preveč ohlapno. Druga zelo pomembna stvar je prav gotovo potrditve doslej še ne dokazanega obstoja rimske naselbine Romula pri vasi Ribnica, severno od Obrežja. Tudi tu smo odkrili ostanke naselbine, skladišč in celo

etiket za trgovsko blago z napisom Romula. Kot kaže, je bila Romula obmejno mesto med dvema rimskima provincama, saj smo na tem območju odkrili tudi obmejno postojanko. Tretja večja stvar pa je najdba ostankov premičnega vojaškega tabora na območju Obrežja, iz časov malo pred začetkom našega štetja, ko so Rimljani na teh območjih preganjali Kelte. Tudi to je prvi »materialni dokaz« vojaških dejavnosti Rimljanov na tem območju v tistem obdobju rimskih osvajanj.

To so t. i. zaščitna oziroma zavarovalna izkopavanja. Za kaj natančno gre pri tem?

Zavarovalna, zaščitna izkopavanja pri nas imenujemo vrsto izkopavanja, pri katerem gre za spomeniško varstveni – zaščitni tip izkopavanja. Njegova prvenstvena naloga je, da preišče najdišča, ki jih je arheologija v Sloveniji odkrila ob predhodnih detekcijah prostora. To so t. i. terenski pregledi, ki smo jih prostorsko zamejili, torej določili, koliko površine naj bi se izkopalo. To se potem pred samo izgradnjo tudi izkoplje, ker je to edini način, da se reši kulturna dediščina v tem primeru. Seveda pa moram izpostaviti nekaj: zavodska služba ima nalogo, da varuje kulturne spomenike. Samo izkopavanje moramo narediti le v primeru, da druge možnosti ni. Če se da to rešiti in dogovoriti v predlokacijski načrtovalni fazi, potem mi zagovarjamo, da se izognemo izkopavanju. To moram poudariti, ker ljudje mislijo, da komaj čakamo, da gremo izkopavat, ampak to ni res. To je tista zadnja možnost, da se v primeru gradnje reši kulturna dediščina. Dolenjska je z najdišči zelo bogata, tako da se na vsakem koraku srečujemo z njimi.

Še preden sploh pregledate teren, se morate odločiti, kje boste kopali. Na podlagi česa se odločite za lokacijo?

Nekaj podatkov je starih. Konkretno Benečija pri Trebnjem, to je najdišče, za katerega se je vedelo že prej, da obstaja. In v teh

primerih, kot rečeno, zagovarjamo tezo, da se je treba izogniti tem najdiščem. Seveda se pri tem srečujemo z interesi lokalne skupnosti in seveda s finančnimi vprašanji. Drug korak pa je načelno reševanje kompletnega prostora. To so terenski pregledi, ko se pregleda ves prostor. Najprej ekstenzivni pregled, kar pomeni, da se prehodi to območje, potem pa še intenzivni pregled, pri katerem se dela geofizikalne raziskave. Teh tipik in pregledov je veliko. Cilj vseh pa je, da se prostorsko omeji to novo odkrito najdišče. Poleg tega se približno oceni, koliko bi izkopavanje stalo. Torej gre na eni strani za sistemsko varovanje znanih najdišč v pred lokacijski fazi in na drugi strani za reševalna izkopavanja na novo odkritih najdišč v pred gradbeni fazi.

Kako država in Dars gledata na vaše početje? Ali se kdaj zgodi, da mnenje Zavoda za varstvo kulturne dediščine ni upoštevano?

Na začetku je na drugih lokacijah, mislim, da okrog Celja, sicer z Darsom bilo nekaj problemov, vendar so sedaj tudi oni spoznali, da je naše delo nujno in potrebno, tako da se ponavadi lahko uskladimo. Konce koncev Slovenijo zavezuje tudi podpis mednarodne konvencije o zaščiti arheološke dediščine. Sicer pa sem zelo ponosen na to, da niti ena lokacija, ki smo se je lotili, ni bila prazna, še več, na nekaterih smo celo preseglji zahtevano kvoto najdb. Velik problem pa vidimo pri omenjeni Benečiji pri Trebnjem, za katero že dolgo vemo, da gre za izredno bogato nahajališče, kateremu bi se gradnja morala izogniti, čeprav obstaja velika verjetnost, da temu ne bo tako. Taki gradnji bomo do konca nasprotovali.

Kaj se bo še dogajalo z izkopavanji letos?

Upam, da se bodo letos sploh začela nova izkopavanja. Trenutno so omenjeni trije odseki, Bič-Korenitka, Kronovo-Smednik, Krška vas-Obrežje, v glavnem končani.

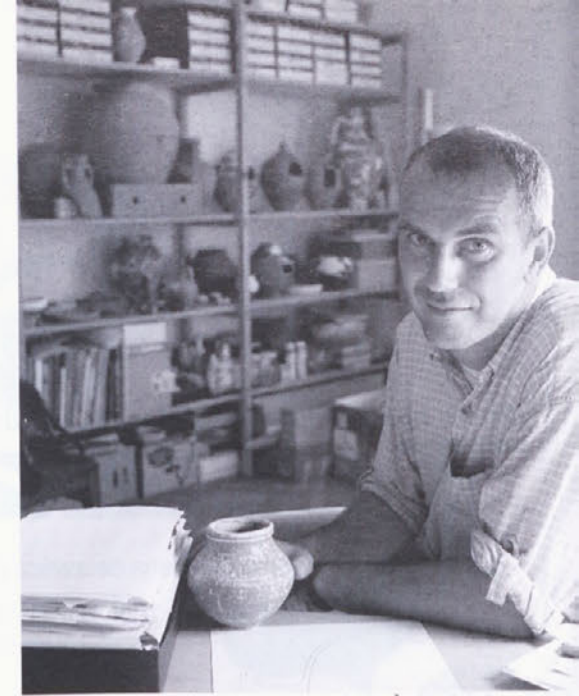

FOTO: BOŠTJAN PUČELJ

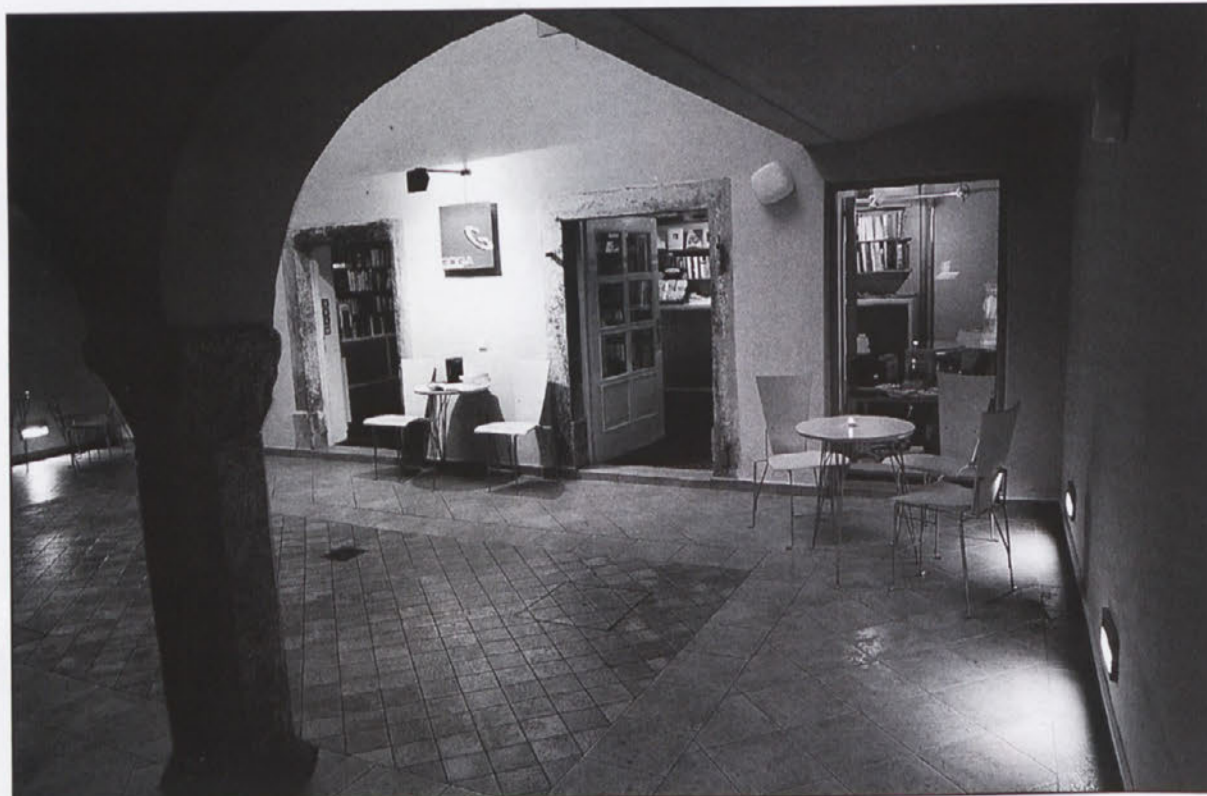
Imamo še manjše intervencije ob gradbenih delih. Sedaj nas čaka lokacija Krška vas-Smednik. Tu ima pristojnosti večinoma ljubljanski regionalni zavod za organizacijska in nadzorna dela, Novomeščani bomo zraven le nekaterih območjih. Toda velik problem je, da se za določen del terena še ne ve, kako bo z odkupi zemljišč. Mi smo pripravljani na to, da gremo izkopavat pred gradbenim strojem, toda če zadeve še niso lastniško urejene, potem ne moremo iti na ta najdišča. Te zamude v odkupih so precejšen problem.

V Dolenjskem muzeju ste arheologi predstavljali svoje delo v lanskem letu pod imenom Vitrina meseca. Se bo to nadaljevalo naprej?

Seveda, to se bo delalo naprej. 19. junija je bil predstavljen Col, najdišče iz mlajše kamene dobe. Mislim, da se bo ta vitrina meseca nadaljevala do oktobra. Potem se bodo morda že začele postopne objave končnih rezultatov. Vendar bodo izkopavanja trajala še naprej in bo veliko terenskega dela preden bomo šli v natančno raziskavo. Zdaj gre bolj za popularizacijo, da ljudem pokažemo, kaj se je našlo in kaj se da najti.

Kakšno pa je vaše mnenje o arheologiji v Novem mestu?

Mislim, da je na zelo visoki stopnji, sploh glede na to, kar se zadnje čase dogaja. Tudi prej smo bili na visokem nivoju, čeprav se je manj govorilo o tem, pa tudi najdb ni bilo toliko. Velik projekt so seveda Kapitelske njive, projekt, ki traja od časa pokojnega Kneza, in sedaj to vodi Borut Križ, kustos za arheologijo v Dolenjskem muzeju. To je Novo mesto dvignilo v srednjeevropski vrh, vsaj kar se tiče arheologije. Če govorim kot arheolog, je Slovenija v svetu prepoznavna po koliščarjih – Barju in po halštatu - železni dobi. To so stvari, ki izstopajo, to so tako bogate in lepe najdbe iz tega obdobja, da izstopajo tudi iz evropskih najdb tega časa.

Knjigarna Goga

Glavni trg 6
8000 Novo mesto
tel (07) 393 0 802
knjigarna@zalozba/goga.si

Delovni čas

pon - pet: od 9h - 19h
sob: 9h do 13h

Jazzovski glas črnske Amerike

Miles Griffith: Pevska zvezda poletne glasbene delavnice Jazzinty 2003

Marijan Dovič

Imeti cel teden v Novem mestu glasbenika, ki uspešno deluje na največji, a hkrati tudi kruti in izbirčni newyorški jazz sceni, je gotovo velik privilegij. Če je to mož, ki je sodeloval in ustvarjal glasbo z legendami ter njegove korenine v resnici segajo v prvinsko glasbo, kakršna se je porajala v črni Afriki in kasneje v srednji in severni Ameriki, pa še toliko bolj. Po lanskem obisku legendarnega črnkega kontrabasista Reggieja Workmana, ki je odločilno zaznamoval poletno glasbeno delavnico Jazzinty 2002, bo poleg dveh izjemnih newyorških glasbenikov (basista Jorisa Teepeja in bobnarja Steva Altenberga) letos mentor na Jazzintyju tudi vokalist Miles Griffith. Glasbene korenine tega rojenega Newyorčana, ki je pevsko kariero začel že pri šestih letih, segajo v Trinidad. Bolj kot diploma s Queens Collega je razlog, da ga k sodelovanju vabijo vrhunski glasbeniki, njegova nenavadna perkusivna raba glasu. Trenutno je član inventivnih ameriških zasedb (T. S. Monk Septet, James Williams' ICU, Jack Walrath's Masters of Suspense), delal pa je tudi z odličnimi skupinami (Jon Hendricks' Explosion, Jimmy Heath's Big Band, Roy Hargrove Big Band) in posamezniki (Max Roach, Reggie Workman, Barry Harris, Tommy Campbell ...). Vodi tudi lastni zasedbi Miles Griffith & Trio in The New Ting. Ker v Novo mesto pripotuje šele tik pred začetkom delavnice Jazzinty (ta bo od 11. do 16. avgusta), sva se »pogovarjala« kar po internetu.

Miles, v Sloveniji ste že nastopali. Kakšna se vam zdi jazzovska scena v tem delu Evrope?

Res je, nastopal sem v Ljubljani, in sicer v jazz klubu Gajo – igrali smo z bobnarjem in lastnikom kluba, Dragom Gajem. Drago je super dečko in nov član moje nenehno rastoče glasbene družine. Nastopal pa sem tudi na Hrvaškem, v Avstriji, Romuniji, na Madžarskem, Češkem in v Rusiji, letos julija pa me prvič čaka tudi Poljska. Jazzovska scena v Sloveniji je podobna kot drugje v vzhodni Evropi, živahna, dosti se dogaja. Razvite so električna glasba, fusion, mainstream, dixieland jazz, world music, skratka vsi jazzovski stili, vključno z aktualnim norim hip-hop jazzom, s katerim se trenutno navdušeno ukvarjam tudi sam.

Katera je torej bistvena razlika med Evropo in ZDA v tem smislu?

Jazz večinoma prihaja iz afro-ameriške oziroma ameriške glasbene izkušnje in vsi stili, ki sem jih omenil, so bili ustvarjeni in razviti v Združenih državah: še več, so njihov lasten glas. Evropski jazz je zgodba zase, naslednja faza v razvoju te glasbe – razvijal se je sicer iz ameriškega jazz, toda prek uporabe in mešanja z evropsko ljudsko glasbo, in tako ustvaril lasten glasbeni izraz. Evropski jazzovski umetniki so uporabljali isti koncept kot afro-ameriški, a razvili lasten jazzovski stil. Ne bi želel uporabiti izrazov stari in novi jazz, ker nista ustrezna. Pravzaprav je največja razlika med ZDA in Evropo ta, da je tukaj publika bolj odprta in sprejemljiva za to, kar se v glasbenem smislu dogaja na odru kot v ZDA.

Kaj lahko rečete o statusu jazz glasbe v svetu?

Mislím, da je to, kar se trenutno razvija in (ponovno) ustvarja, predvsem »svetovna glasba«, kombinirana z elementi jazz.

Bi rekli, da jazz glasbeniki pogosto sodelujejo v trendovskih projektih in zasedbah kot so etno, »svetovna glasba«, fusion ipd., ker to morajo početi za preživetje?

Kreativna glasba, kot je jazz, se vedno razvija. Kot jazz glasbenik se moraš razvijati. Nimamo več opravka z ameriško ekonomijo proti evropski ali azijski, temveč s svetovno – in glasba to odraža. Ne gre za to, da bi glasbeniki »moralí« - to je neizogibno!

Kateri so jazz glasbeniki in pevci, ki so vas in vašo glasbo najbolj zaznamovali?

Teh je pa res veliko in niti niso vsi jazzisti. Navdihovali in oblikovali so me Billie Holliday, Babs Gonzales, Louis Armstrong, Thelonious Monk, Phineus NewBorn Jr., Duke Ellington, Donny Hathaway, Jon Hendricks, Calypso Rose, The Mighty Sparrow, Betty Carter in še mnogi – vse resnično ljubim. Pred kratkim pa me je navdušila tudi hrvaška pevka Tamara Obravac.

Kako bi primerjali klasično izurjenega pevca in jazz pevca – najbrž obstajajo različni načini petja?

Bistvena razlika med klasično izobraženim pevcem in jazz pevcem je ta, da naj bi bil jazz pevec usposobljen tudi za improvizacijo, kar za klasične pevce ne velja. Eni in drugi običajno vadijo tudi petje drugih glasbenih stilov, s tem, da klasiki gojijo stil z več vibrata, ki naj bi zmogel napolniti večji akustični prostor. Tudi tehnika je deloma drugačna – da, lahko rečemo, da so različni.

Odkod izvira vokalna improvizacija, kakršno gojite?

Ta vokalna improvizacija izvira iz Afrike, iz samega začetka življenja. Ne gre za zahodnjaški sistem tonalnega centra, temveč je povezana s trenutkom, naravo in življenjem. To je bil gotovo eden prvih jezikov zvoka.

Mislíte, da je improvizacija v glasbi pomembna – učíte svoje študente tudi tega, kako naj improvizirajo, ali le, kako naj pojejo po notah?

Improvizacija je zelo splošen izraz, saj obstaja zelo veliko načinov improviziranja. Uporaba vseh stilov improvizacije je v glasbi izredno pomembna. Svoje študente učim obojega, saj je pomembno zanje, da razumejo, kako naj se vsestransko razvijajo in postanejo najboljši možni pevci. Improvizacija se ni začela z zahodnim tonalnim centrom, tako da tudi moje poučevanje ne izhaja iz njega. Običajno se vračam k izvorom zvoka in se potem premaknem k zahodni tonalnosti.

Kaj meníte, da je temeljni namen jazz delavnic, kaj sami pričakujete od delavnice Jazzinty in kaj naj pričakujejo vaši študentje?

Glavni namen jazz delavnic je razviti umetniški potencial. Pričakujem, da se študentje naučijo novih tehnik, se naučijo več o samih sebi in uporabljajo nove tehnike v lastnih glasbenih izletih. Študentje pa upravičeno pričakujejo učitelja, ki jih je sposoben odpreti in jim dati misliti o različnih poteh, po katerih lahko uresničujejo lastno tehnično znanje in zamisli. Seveda pa tudi, da se bodo ob tem dobro zabavali.

Irreversible, 2002

Režija in scenarij: Gaspar Noe Igrajo: Monica Bellucci, Vincent Cassel, Albert Dupontel

Veliko je filmov, ki dobijo premalo medijske pozornosti in ravno zaradi tega neslavno propadejo, čeprav bi bilo v primeru promocije najbrž drugače. Vedno pa se najde kakšen primerek filmske umetnosti, ki ga mediji spacajo do nerazpoznavnosti.

To se je zgodilo filmu Irreversible avtorja Gasparja Noeta (Sodomites, Seul Contre Tous), kjer je Monica Bellucci prebila meje filmskega platna in z neslavno deset minut trajajočo sceno posilstva prišla v ... anale filmske zgodovine, hkrati pa se ustvarja negativno ozračje v stilu »Stara mama je zgrožena« okoli dovršenega, nenavadnega in do neke meje zelo izvirnega filmskega izdelka, ki nas ne spusti iz krempjev krute, umazane resničnosti pariških ulic, že od začetnih napisov in podivjane kamere, ki z vrtenjem na začetku in koncu nakaže bisto – čas uniči vse ali drugače povedano – Irreversible je izjemna lekcija v pretapljanju navidez preprostega filozofskega vprašanja fatalizma v zgodbo o grozi, obupu, hudobiji, perverznosti pa tudi o ljubezni in prijateljstvu. A časa za sočutje ni, ker nas že sama forma filma (od konca proti začetku) prisili v drugačno dojetje, klasičnega formiranja zgodbe v naši glavi ni in situacijo na platnu dojemamo kot edino možno, ker je trenutno stanje tudi vse, kar poznamo. Gaspar Noe nas tako porine v manjšo psihološko igro, kjer preizkušamo meje svojega dojetja nečesa tako nekonvencionalnega, ki pa nam je hkrati po tematiki žalostno blizu.

Dog Soldiers, 2002

Režija in scenarij: Neil Marshall Igrajo: Sean Pertwee, Kevin McKid, Emma Cleasby

Dog Soldiers diši po B produkciji. Če samo ošvrknemo zgodbo – skupini vojakov v hiši, ki so

jo obkolili pristrčni volkodlaki, primanjkuje nabojev, vsi niso najboljšega zdravja in glavnemu junaku je zmanjkalo kondomov (rezultat je užaloščena in nepotešena biologinja, ki jih je sploh privlekla v to). V podrobnejši opis se ne bi spuščal, kajti v Pasjih vojaki je fabula stranskega pomena – volkodlaki so pač sovražniki, ki jih je prijetno poklati na tisoč in en krvav način, čeprav vsake toliko pomalicajo kakšnega iz enote. Kar Dog Soldiers odlikuje, je črni, suhi humor in včasih prav groteskne situacije, ki ti hkrati vzbudijo efekt nekontroliranega režanja in slabosti, neverjetno vzdusje, zaradi katerega film naenkrat ni več videti kot komični slasher, ampak se naleže vojnih filmov ter trilerjev, in legendarne, neponovljive enovrstičnice (»We are now up against live, hostile targets. So, if Little Red Riding Hood should show up with a bazooka and a bad attitude, I expect you to chin the bitch!«), vredne ponavljanja za gostilniško mizo. Kulturna roba.

Anger Management, 2003

Režija: Peter Segal Scenarij: David Dorfman Igrajo: Jack Nicholson, Adam Sandler, Marisa Tomei

Problem pri humorju Adama Sandlerja je da se zatakne nekje med štosi mlajših najstnikov

(prdenje, riganje, blowjob (haha...napisal sem blowjob...hihi) in izvrstnimi karakternimi situacijami, v katere Sandler vedno postavi sebe v vlogi ponavadi čudaškega, nerazumljenega, mirnega mladeniča, ki ima ponavadi majhen penis, nekontrolirane izbruhe jeze, se pusti pometati svojim nadrejenim, a na koncu dobi tisto, kar hoče. Nekako tako, kot bi gledali Disneyeve risanke na steroidih. No, in to je najboljši opis za Anger Management Class – komedija z ogromnim potencialom in izjemno zasedbo (legendarni Jack je kot vedno brezhiben), ki pa razvodení ravno zaradi te stopnje, ki se je ne upa prestopiti – če bi bil humor le malce bolj črn in konec veliko mnogo manj gluhozen, bi ta komedija kotirala izjemno visoko. Tako pa zgodba o kreatorju za predebele mačke, ki dobi po spletu okoliščin od sodišča pripisanega lastnega »menadžerja za jezo« in se mu življenje obrne na glavo, ostaja povprečna neškodljiva pop corn parada že prevečkrat videnih gagov, ki je niti Jack in Adam ne moreta rešiti.

Nejc Gazvoda

DALAJ – RED'A'RED (KERUBIN PRODUCTIONS)

Kdo da je Dalaj? Kdo pa je Buddha, kdo princ Siddharta in kdo oficirjev sin Ali? Kdo je šel raziskovat neznani svet žalosti in koga je potegnilo v mamljivo svet blaženosti? Kdo kaže pot rešitve vseh ljudi in kdo rešuje sam sebe? Kdo je modrec in kdo umetnik? Kadar modrec doživi Eno, ostaja tiho. Kadar umetnik izraža navdušenost nad pravkar doživetim Enim, postane »zmejšan« - in bolj ko je navdušen, bolj je »zmejšan«. Tudi ta plošča je en velik »zmejšan« gromozanski koktejl, ki je nastal po skrajni izkušnji, po hudem pretresu in seznanitvi z vseznanjem, z mističnim stanjem. Koktejl vseh zvrsti glasbe, občutkov in stanj, narejen po moderni metodi z učinkom Demona. Koktejl, ki vsebuje tisočero občuteno znanje in spoznanje, raztreseno in zlepljeno v nerazpoznavni kolaž, če ga gledaš z (ne)primerne razdalje, a z razpoznavnim močnim vonjem po Hudiču. Hudič je rdeč! Apokalipsa bo! Kljub mnogim lažnim prerokom bomo vedeli, kdaj nastopi čas resnice. Kdor še dvomi, še živi! V bedi življenja. Tudi Ali, toda le v majhnem koščku kolaža človeka, ki je mnogo več kot mnogokrat v enem samem trenutku tiste izkušnje presegel svoje majhno bistvo »Hello again, it's been a long time« in postal Dalaj ter se odpravil na trnovo pot v visokih gorah, kjer na vsakem koraku bdiš nad prepodom, ki te vabi da padaš. Da padaš. Padaš.

BILLY'S PRIVATE PARKING – MODRA PRAVLJICA (HIPERSOUND RECORDS)

Ko sem slišal za ime skupine, sem si mislil, da gre za kakšen surf ali morda ska-pank. Ko sem slišal naslov plošče, sem vedel, da ne more iti za to, in bil zgrožen nad povezavo imena skupine in plošče. Ko sem slišal ploščo, sem rekel, eh..., pa je jasen motiv in načrt in vse. Se mi je zdelo, da mora v bendu biti ženska in res je. Pucuranka, ki sicer nima slab glas niti stas, naj bi v splošnem trendu ženskih glasbenic ponesla skupino med poslušane in priljubljene. Ja, pa ste odkrili vodo in se takoj zleplili z boki skupaj z Uršo in njenimi prijateljicami iz tiste nadaljevanke, ki je že zdavnaj pozabljena. Saj to, da skupina nekako ne deli istega čuta s pevko in tudi glasba ni kaj drugačna, pa besedila, ki so mega. Boj za prevlado z umetnino nad čustvi, resni pogledi na banalno vsakdanost, soliti pamet samemu sebi in še drugim vred, prazne floskule z domnevnim globljim pomenom, izpoved prve ljubezni in jagodnega občutka – to so simptomi dvojine in kačjih jezikov. Pa še fantastičen izgled zgoščenke, ki postreže z vrhunskim oblikovanjem in še boljimi fotografijami, ki so tako lepo vkomponirane skupaj s sponzorji vred, kot bi jo oblikoval sam Finin Piranha. Pa koga zanima, kako je nek član s špageti, visečimi iz ust, napravil idiotsko grimaso? Nobenega, saj to. To je družinski album in jaz si – uf – moram sprati roke.

park extreme

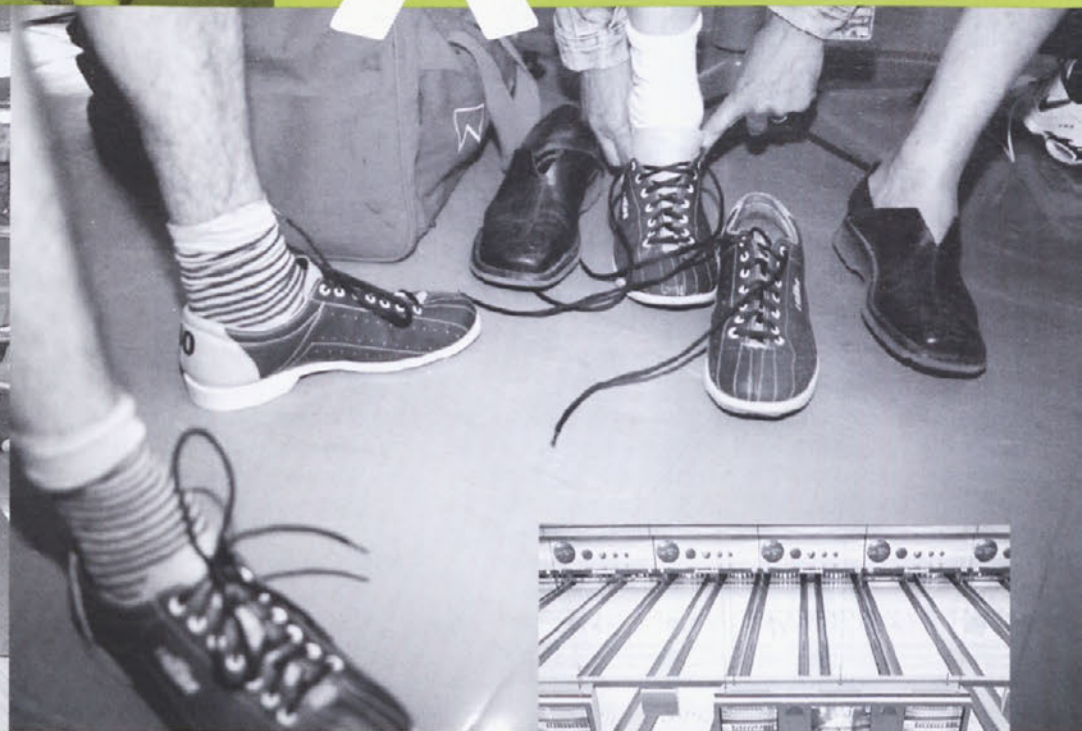
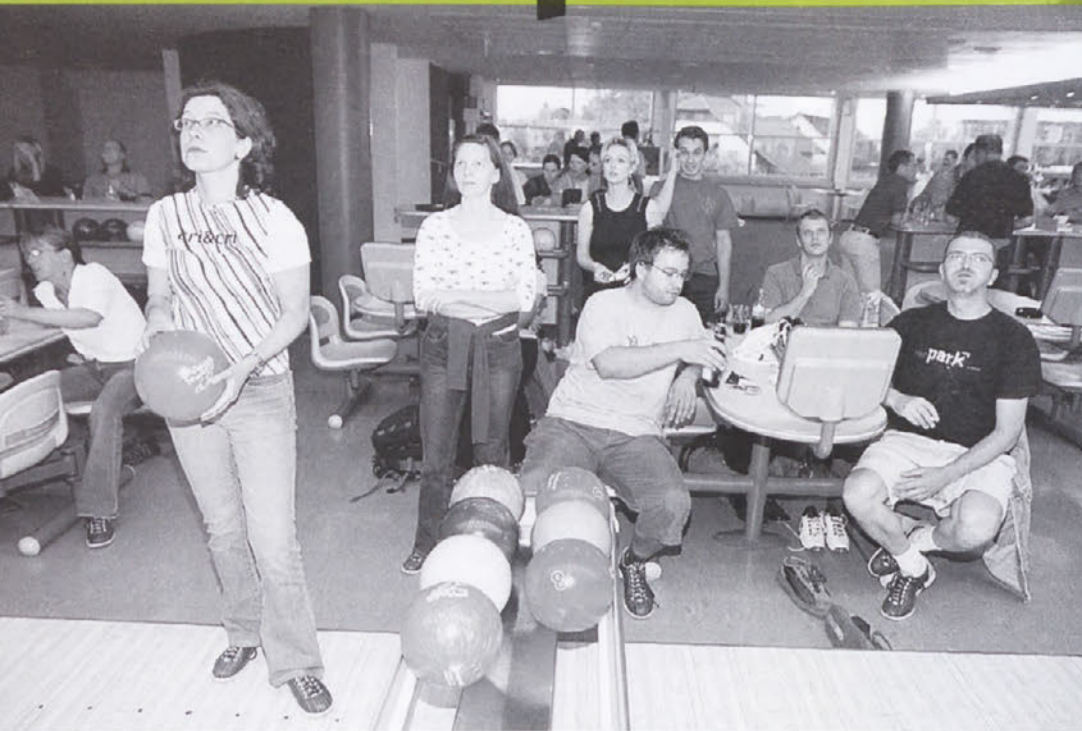

FOTO: BOŠTJAN PUCELJ

Trije prsti v treh luknjah, ahhhhhh ...

Ilovjarjev ata, ki piše o svojih brbončicah za okus, ki jih razvaja po različnih oštarijah, bi tokratni ParkExtreme zagotovo začel z: »Na ušesa nam je prišlo ...«. Ja, v Ljubljani so pred kratkim dobili high-tech šestnajststozno dvorano za bowling in glas o njej je z bliskovito naglico zaokrožil po vsej Sloveniji. Kako super da je, zabavno, kratkočasno ... In ker navdušeni presežniki kar niso in niso potihnil, so se tudi nam pocedile sline. Čeprav o bowlingu vem le to, da je podobno kegljanju, krogla pa ima tri luknje, sem ekstremno hitro uspel najti ekipo desetih ljudi. Pa zadeve sploh nisem obešal na veliki zvon. Odločili smo se za dve ekipi, moško in žensko, pri ženski smo bili za eno osebo kratki. Sicer se je Luka ponudil, da bo nastopal v mini krilcu, a ker bi nas iz Kluba 300 (epp: podrobnosti si lahko pogledate na www.bowlingklub300.com) zaradi njegovih kosmatih nog zagotovo vrgli ven, smo ponudbo zavrnili in namesto nje povabili zvezdo lokalne televizije, ki nas je, žal, zavrnila. Istega dne je bila namreč tudi nekakšna košarkaška finalna tekma za državnega prvaka. Pa razumi, če moreš ...

Zakaj to pišem? Ker sem zaradi te košarice spet enkrat krepko brcnil v temo. Sedel sem v Gogi, mrzlično razmišljal, katero bi še povabil, ko me je spreletela ena tistih briljantnih idej, zaradi katerih mi je potem največkrat nerodno. Za sosednjo mizo je namreč sedela oseba ženskega spola, s katero sicer v življenju še nisem spregovoril niti besede, a se mi je v tistem briljantnem preblisku zdelo nekako povsem samoumevno, da jo povabim na bovlanje. Z ljudmi, ki jih seveda še nikoli ni videla. Stopil sem do nje in kot dobro vzgojeno dekle me je opazila šele, ko sem si tretjič »očistil« grlo. In izrekel po mojem skromnem mnenju dokaj dober uvodni stavek: »Ej, a greš bovljat z nami?« Dobro, ko so besede zapustile moje ustnice, me je hkrati zapustila samozavest. Seveda me je bogica samo presenečeno gledala. Prav lahko bi jo vprašal tudi, če gre z nami gledat svetovno prvenstvo v hitrostnem štrikanju ali goltanju živih glist. Bemti. Se vidi, da sem že zelo zelo dolgo poročen. Prepričan sem, da če bi bil ledek in frej še danes, bi takšen tudi ostal. Poznate kakšno punco, ki bi padla na takšen »pick up line«? Pustimo to sramoto in blamažo, njenega odgovora ne bom niti navajal, kot opravičilo

direktorici knjižarne Goge, ki se kot lev bori za vsako stranko, naj povem le to, da sta tudi preostala dva stalna gosta dovolj. Tretja redna gostja nas iz samo njej znanih razlogov ne bo več obiskovala, odločno pa demantiram zlobne insinuuacije, da sem imel jaz pri tem prste notri, pardon, vmes ... Pomislil sem tudi na Vesno Milek, a sem ji, preden sem jo poklical, poslal sms, pa se nato na moje klice ni odzvala. Le kdo bi ji zameril ...

Tokrat smo za prevoz najeli kombi, a ker nisem vedel, da je dizel (in da zanj skrbi Karlos s.p.), smo se na pot odpravili malce pozno. Če bi z njim želeli priti pravočasno, bi na pot morali kreniti za božič 53. leta, a saj človek ne more vedeti vsega. Malo pred osmo uro me je poklical Pedžo, ki je bil z Mojco že tam: »Kje ste?« »Ravnokar se odpravljamo iz mesta.« »Nasmejal se je do solz: »Ne, res, kje ste?« Pomiril sem ga, da se že peljemo mimo Grosuplja. Nasmejal se je do solz: »Ne, res, kje ste?« Ko sem mu zatrdil, da smo res tam, se je zresnil. Zakaj? Ker je že spoznal Mirana Prelogarja, šefa bowlinga v Klubu 300. In z njim češenj zobati ni dobro. Ko smo končno prišli, je bil strog kakor predvojni učitelj in je le pomenljivo gledal na uro. Razdelil nam je bowling čevlječke, stopiti na parket v navadnih teniskah je strogo prepovedano. Potem nas je odpeljal do dveh stez in na hitro razložil pravila: »Gre za različico kegljanja, le da je namesto devetih treba podreti deset kegljev, v kroglo pa so zvrtnane tri luknje. Palec, kazalec in sredinec vtakneš v luknje, vzameš malce zaleta, počepneš in vržeš. That's it.«

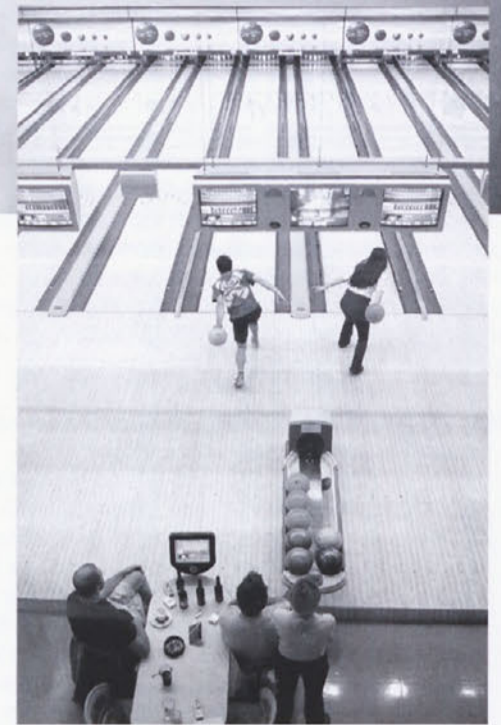
Krogle so težke od 3,5 do 7,8 kg, izbereš si tisto, ki ti najbolj odgovarja. Steje računalnik, ti samo mečeš in poskušaš podreti čim več kegljev. Je lahko kaj še bolj enostavnega, vas vprašam? V bowlingu obstaja končni izid (300 točk, če desetkrat zapored podreš vse keglje), ki ga redko dosežejo celo najboljši poklicni igralci, zanj pa ni potrebna fizična moč, ampak občutek. Zato se ženske lahko enakovredno pomerijo z moškimi in razni »švarciji« pri tem športu ne morejo zasijati v vsej svoji mišični veličini. V

novem bovlšču je za zdaj najboljši dosežek 299 kegljev, a če sem potihoma upal, da bom ta rekord porušil, sem bil zelo kmalu postavljen na realna tla.

Moški smo metali na svoji stezi, dekleta na svoji. Uroš (zato pa je glavni urednik, op. ur.) je pri prvem metu pometel vse keglje. Sam sem vrgel dvakrat, prvič sem napravil prestop, drugič sem jo zakotrljal v stranski kanal. Mi je bilo kar malo nerodno. Ampak sem nekako popravil merek in tu in tam kasneje kakšen kegelj tudi zadel, kar pa ne bi mogel reči za Mojco, ki je tolikokrat povsem zgrešila, da ji je računalnik vsakič, ko je prišla na

vrsto, dvignil posebno ograjico. Kar me je po eni strani tolažilo (nisem bil najslabši), po drugi pa sem ji kar malo zavidal! Ja, računalnik nadzira vse in to je za ignorante, kakor smo bili mi (in, domnevam, še kakšnih 80 % ostalih), prava mana. Napiše ti, kdaj si na vrsti in koliko si zadel, dviga ti ograjico ... Družinsko čast je reševala moja soproga (ki se je nad bovlanjem tako navdušila, da že planira tedenske izlete v LJ), posebna zgodba pa je bila Romana, ki je vskočila namesto zvezde lokalne TV, redne obiskovalke Goge in Vesne Milek. Poklical jo je Joc (ki se ničesar na tem svetu ne boji). Nisem si zapomnil njenega imena in sem jo prijavil kakor Rezi. Ženske, ki so brale z računalniškega zaslona, so jo klicale s tem imenom, jaz pa sem jo klical z Margerito, ker mi je Joc rekel, naj si za njeno ime vzamem asociacijo na pizzo romano. Posebna zgodba zato, ker mi je spila kavo, ko je Pedžo (saj ni res, pa je) naročil rundo! Si morete misliti!? In še kar dobro je keglje podirala. Prav tako Joc. Sicer je razvil nekakšen poseben stil metanja, še najbolj podoben naslednjemu kitu, ki se na vse načine poskuša rešiti s plitvine, a ne bodimo malenkostni. Poseben stil je razvila tudi Polona, ampak tukaj smo že na spolzkem terenu, kajti zadnji pred objavo tale članek bere naš glavni, ki

je v prostem času tudi njen fant. Zatorej o njenem stilu le to, da je bil nadvse graciozen (in do kegljev milosten). Pedžo je imel stil profesionalca, razvil pa je tudi nekakšne posebne indijske plese, če je pometel vse keglje, da sem se bal, da nas bo domov grede pral dež. Ker je kar pogosto pesal ... Pri Backu in Anji sem se vedno bal, da ju bo s kroglo vred zabrisalo med keglje, ker sta oba težka približno toliko kot krogla, a sta bila kar dobra, da sem moral predvsem Backa kar večkrat ignorirati, drugače bi se požrl od zavisti. Ja, na začetku sem omenil, da je bila v Novem mestu tudi nekakšna košarkaška tekma, ki jo je prenašala tudi TV. Kar pomeni, da smo si jo lahko ogledali tudi mi, saj je med vsakima dvema

monitorjema, kjer se izpisuje rezultat, tudi TV. Tudi Ljubljančani so napeto gledali, kako se zadeva razvija, posebej napeto je bilo proti koncu, ko se za slabo minuto po stezah krogle sploh niso valile, razen moje in neke starejše gospe z zelo veliko dioptrijo na prvi stezi. Načeloma me ne zanima, ali novomeški afriški Američani premagajo ljubljanske afriške Američane ali obratno, zato sem bil pri zmagi novomeških košarkarjev edini s trezno glavo in miril ekipo xtrema iz Novega mesta. Se vam zdi pametno, da Novomeščani v Ljubljani glasno praznujemo poraz Ljubljančanov?! Dve urici sta minili bliskovito, kar pomeni, da

smo se nadvse zabavali. Želeli smo celo kupiti še eno uro, a to je bila le pobožna želja, kajti steze so tako zasedene, da si jo moraš rezervirati vsaj kakšen dan prej! Končni rezultat? Ekipno smo zmagali dečki. Tukaj bi lahko zapisal, da je evlucijsko gledano to pač povsem naravno, a ne bom. Raje bom samo pomenljivo dvignil levo obrv (pomenljivo dvigam levo obrv!) ... Ilovjarjev ata bi zagotovo zaključil z oceno »s kruhom pomazano«! In jaz bi se z njim lahko samo strinjal. Bowling je zakon!

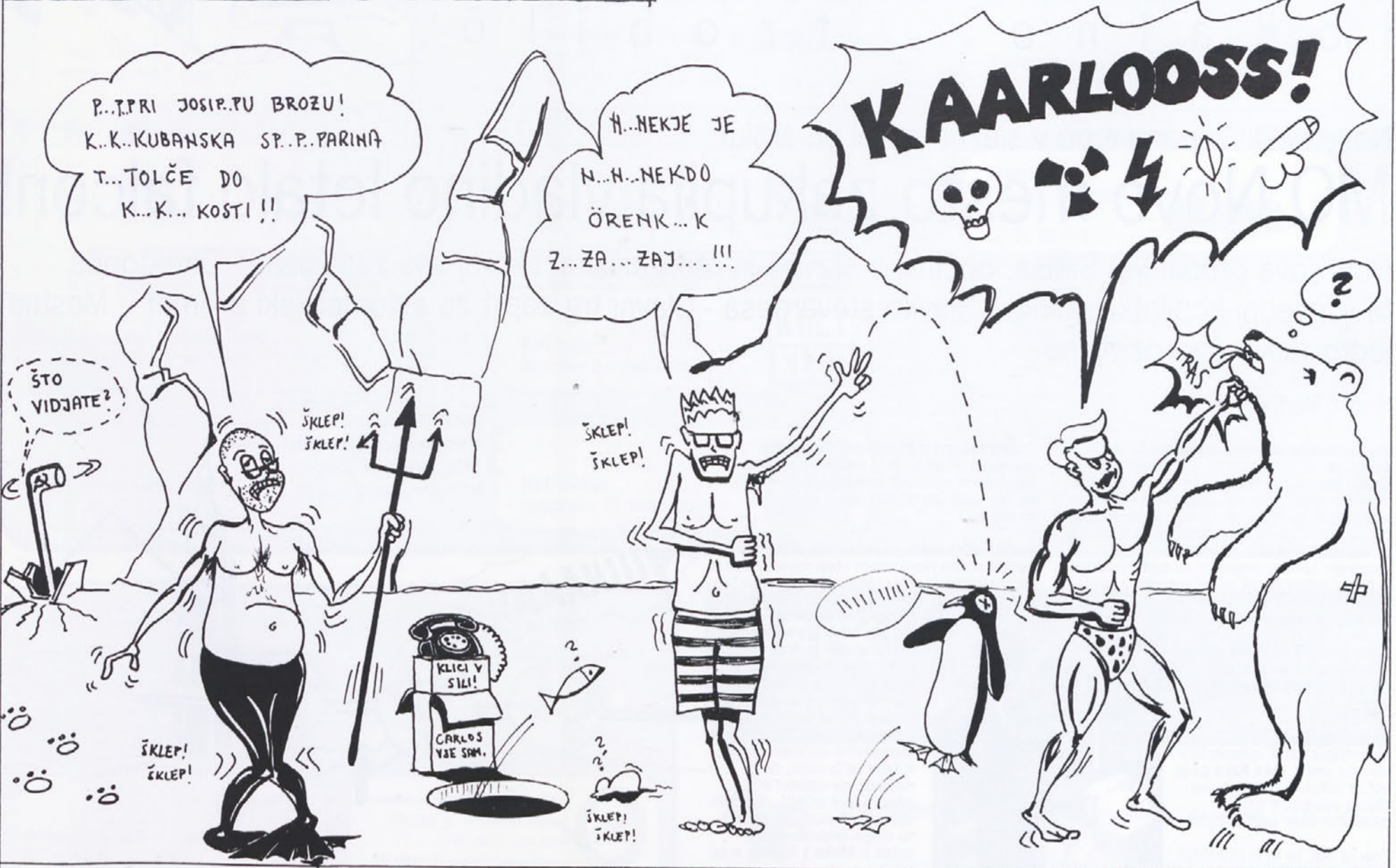
Podirač Šini

TO PODSTRUKTURNIH IN PODSEKRETARSKIH KULOARJH SE VELIKO GOVORI
O NENADNI UPOKOJITVI ENOTE POTLAČ. TODA MI VERJAMEMO V TO, DA
SE BODO NAŠI IN VAŠI SUPER JUHAKI, NEKOČ, KO JIH BOMO NAJBOLJ
POTREBOVALI, VRHILI ŠE PAMETNEJŠI, ŠE SEKSEJČI, ŠE LEPSI IN
ŠE KLASIČEJŠI KOT KDAJKOLI PREJ. TO!

ENOTA POTLAČ

9

ANTARKTIKA - RUFLOW ZALIV; 1159 h TO LOKALNEM ČASU...

KUBA; 1204 PO LOKALNEM ČASU.

IN PRIJATELJ, KAKŠNI SO PLANI ZA PRIHODNOST?

ANEKS 2

VSAKA PODOBNOST V STRIPU JE ZGOLJ NAMERNA IN NI NAKLJUČNA ... KHM!...

KONEC ... HMM.

OPZORILO: ODPELEK ZA IDEOLOŠKO INDOKTRINACIJO IN FIZIČNI RAZVOJ OPOZARJA: NE SE KREBAT, MEJTI SE RADI, DA NE BOSTE KONČALI KOT MINISTER RUPEL.

POTLAČ

l o k a l n o t r o b i l o

Novomeški župan se bo v službo peljal po zraku

MO Novo mesto zakupila vladino letalo falcon!

Don Kova prodal Vel Satisa, občinsko stavbo in reorganiziral skoraj vse zaposlene - Direktorica Mojči sedaj koplota, Mirko i Slavko stevardesa - Glavni trg zaprt za avtomobilski promet - Mestno jedro dokončno oživljeno

Stanko Medved

Od našega posebnega dopisnika iz Ljubljane. Finančni minister v slovenski vladi **Dušan Marmor** je skorajda že obupal. Njegova briljantna ideja o tem, da ponudi slovito luksuzno letalo falcon zainteresirani javnosti v zakup (!?), je bila na tem, da pade v murskosoboško blato, saj omenjena javnost ni bila zainteresirana. »V zasebnem sektorju preprosto ne najdemo idiota, ki bi pod našimi pogoji sklenil pogodbo z nami. Že razmišljam, da bi se znova sešel s svetovalci in poiskal rešitev; ena od opcij bi morda lahko bil tudi kolektivni samomor celotne vlade,« je še včeraj zaskrbljeno pripovedoval minister.

Toda danes zjutraj se je Marmorjeva žalost spremenila v občutke sreče, **reka Krka** pa je, kot že tolikokrat doslej, znova obrnila svoj močni tok v nasprotno smer, proti Ljubljani.

Prav na dan, ko se je iztekal rok za njihovo oddajo, je slovenska vlada prejela kar tri zavezujoče ponudbe. Prva je bila poslana od **restavracije Novo mesto**, druga od **restavracije Novo mesto** in tretja od **restavracije Novo mesto**. »Odložili smo se za ponudbo, ki jo je poslala mestna občina Novo mesto, saj je bila od vseh treh prav njena najbolj ugodna, še celo bolj od tiste, ki jo je poslala mestna občina Novo mesto, če ponudbe od restavracije Novo mesto sploh ne omenjam,« je bil kratek finančni minister Marmor. »Vse druge ponudbe so bile slabše, kar niti ni tako čudno, saj jih sploh ni bilo,« je še približal.

O **ceni zakupa** je bil minister skrivnosten, seveda pa druga stran ni uspela zdržati pritiska neusmiljenih dolenskih novinarjev, ki so uspeli, kot ponavadi, izvrtati tudi najbolj sočne podrobnosti.

Radio Težka voda je tako razkril, odkod bo mestna občina Novo mesto vzela denar za zakup falcona (milijarda sit na mesec, kot je izvohal tabloid Park). Župan **Veliki mag Boško Don Kova** se je odločil (kar mu omogoča **novi odlok o proračunu**) prodati vse nepremičnine v lasti mestne občine, vključno z obema občinskima stavbama. Prostori mestne občine bodo sedaj kar v samem falconu. Prav tako je reorganiziral občinsko upravo, in sicer na ta način, da je razpustil vse oddelke in odpustil 569 od 571 občinskih delavcev. V službi bosta, sicer na drugih delovnih mestih, ostala le **Mirko i Slavko**, ki bo prevzel mesto prve stevardese, in **direktorica Mojči alias Prva Lisička** kot koplota. Ker pa tudi množično odpuščanje ne bo dovolj, je Don Kova prodal še svojo najnovejšo pridobitev, Revozov mobil **Vel Satis**.

»Pustimo ob strani delavce in štiri stene občinske stavbe, ki so itak zakrivale samo to, da se znotraj njih nič kaj dosti ne dogaja, če pustimo ob strani to, da se notri ne dogaja nič. O tem s kolegi politiki nismo veliko govorili, saj so mi vsi zgolj ploskali,« pravi Don Kova, Veliki Mag.

»Največ debat z opozicijo pa sem imel ravno glede tega avtomobila! Ti ljudje preprosto ne vedo, da ima občinski proračun tudi svoje meje, in da se je pač določenim stvarim, pa naj bodo še tako nujne za spodobno življenje županstva, potrebno odpovedati, za to da bi pridobili stvari, ki so še

toliko bolj spodobne. Veste, jaz sem bil veliko v tujini, še posebej na Vzhodu, in vem, kako se tem stvarim streže.»

Nedvomno. Seveda se je takoj postavilo vprašanje pristajalne steze, kajti že obstoječe **letališče Prečna** s svojimi zmogljivostmi ni sposobno sprejeti **novomeškega sokola**, poleg tega pa je precej oddaljeno od mestnega središča.

Tako kot ob vseh zagatah, se je župan tudi ob tej obrnil na svoja posvetovalna telesa, t.i. **projektne svete**, ki bodo v smislu omenjene reorganizacije sicer kmalu ukinjeni. **Projektni svet za oživljanje mestnega trupla, pardon, jedra**, je nemudoma našel rešitev.

»Genialno. Tokrat se moram, kljub svoji sicer skromni naravi, pohvaliti. Iskanje pristajalne steze se je pokrilo s prizadevanji tistih, ki želimo vrniti

življenje v mestno jedro. Pristajalna steza za novega falcona bo kar na **Glavnem trgu**, vlogo kontrolnega stolpa bo prevzel **Rotovž** Ukinjamo avtomobilski promet, ki je že toliko let dušil mestno središče. Poleg tega smo dokončno uredili tudi status **Narodnega trupla, pardon, doma**. V Narodnem domu bomo uredili hangar za našega sokolčka. Na prste vseh svojih nog ne morem prešteti, koliko nadležnih muh smo s tem enim učinkovitim zamahom ubili ... tri ali štiri? Jedro bo tako resnično postalo živahno, kot si želimo mnogi ugledni meščani,« se samemu sebi ni mogel načuditi **Levi Car**, vodja omenjenega projektne telesa.

Skratka, Novo mesto je znova pokazalo, da premore največ politične intuicije vzhodno od Daljnega vzhoda.

FOTO: PIG DESTROYER PRESS

žabja prauljica

KVAK!

KVAK!

KVAK!

REGA!

REGA!

KVAK!

CMOK!

BANG!

FAK!

Potlač, lokalno trobilo

Direktor: Dr. Novšek

Ureja Urad za raziskovanje rudnin in izgubljanje časa: Jebul in Big Fak (suspendiran)

Oddelek za ideološko indoktrinacijo in fizični razvoj: razpuščen

Specialna enota: Šizi (poveljnik), Metadoni (v.d. fizični), Bacek in Kečap Tomasso (topovska hrana)

Tajnik: Nacek Pacek

Glavni štab: Rotovž

email: potlac@drustvo-dns.si

Revija Park je dostopna gostom v naslednjih lokalih in frizerskih salonih:

Bistro in pizzeria Kaval
Panda d.o.o.
Velike Brusnice 13, 07 30 85 623

Frizerski studio Simona
Marjana Kozine 3, Novo mesto

Pizzeria Novljan
Novi trg, Novo mesto
07 33 22 223

Bar Gloria
Prešernov trg 3, Novo mesto

Frizerstvo in lasuljarstvo KODRČEK
Ljubljanska 80, Novo mesto
Smolenja vas 3, Novo mesto

Pumpa bar
Topliška 9a, Novo mesto

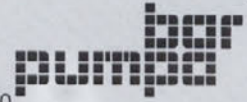

Figura Kr'neki
Ljubljanska cesta 27, Novo mesto

Knjigarna Goga
Glavni trg 6, Novo mesto

Prepih
Gornja Težka voda 19,
Stopiče
07 30 89 404

Frizerski salon Jure
Kandijska 19, Novo mesto

Kult klub
Muzejska 3, Novo mesto

Pri Belokranjcu
Kandijska cesta 63,
Novo mesto
07 30 28 444

Frizerski salon Renata
Bršljin 22, Novo mesto

McDonalds
Ljubljanska 27, Novo mesto

Naročniki revije Park so naslednje ustanove:

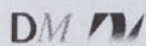
CIK Trebnje
Kidričeva 2, Trebnje
www.ciktrebnje.si

OŠ Bršljin
Kočevarjeva 40, Novo mesto

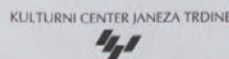
Dolenjski muzej
Muzejska 7, Novo mesto

Visoka šola za upravljanje in poslovanje
Dodiplomski visokošolski programi
Na Loko 2, Novo mesto
07 393 00 20, vsup-nm@guest.arnes.si

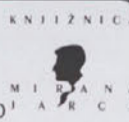
KC Janeza Trdine
Novi trg 5, Novo mesto

OŠ Šmarjeta
Šmarjeta 1, Šmarjeta
07 384 41 80

Knjižnica Mirana Jarca
Rozmanova 26, Novo mesto

RIC Novo mesto
Novi trg 5, Novo mesto

Mestna občina Novo mesto
Seidlova 1, Novo mesto

Šolski center Novo mesto
Šegova 112, Novo mesto

OŠ Brusnice
Velike Brusnice 101, V.Brusnice

park
Pišite Parku!

Park, Glavni trg 6,
8000 Novo mesto,
park@park-on.net

Pokličite nas!
tel.: 07 393 08 12

skupina DNS

lokalPatriot

študentski
rezerviz

ZALOŽBA GOGA

infoTočka

Knjigarna Goga

Glavni trg 6
8000 Novo mesto
tel (07) 393 0 802

knjigarna@zalozba/goga.si

Delovni čas

pon - pet: od 9h - 19h

sob: 9h do 13h

grafični studio
repro studio
Novo mesto

07 338 0 338

SEDEŽ NOVO MESTO
Prešernov trg 6
8000 NOVO MESTO
tel: 07 33 74 370
fax: 07 33 74 601
GSM: 031 396 139
e-mail: ssnm@student-nm.com

POSLOVALNICA TREBNJE
Baragov trg 1
8210 TREBNJE
tel: 07 34 60 520
fax: 07 34 60 521
GSM: 031 677 965
e-mail: sstr@student-nm.com

pon. do pet. od 7.30 do 15.30
sreda od 7.30 do 17.30
sobota (dežurstvo)
od 10.00 do 12.00

pon. do čet. od 7.30 do 15.30
sreda od 7.30 do 17.30
petek od 8.30 do 15.30
sobota (dežurstvo) od 11.00 do 12.00

PARK

III 857/2003

200400457, 9/10

Študentski oddelak

SŠS študentski servis

n o v o m m e s t o

- S 01.06.2003 smo začeli z vpisom dijakov in študentov v čakalno vrsto za opravljanje počitniških del. Še vedno se lahko vpišete.
- Prosimo vse študente, da na študentski servis čimprej sporočijo vpisno številko indeksa, kajti v nasprotnem primeru vam ne bomo mogli izdati napotnice za delo.

NAŠE PREDNOSTI IN NOVOSTI

- ~ SMS sporočilo z zneskom zaslужka
- ~ pregled zaslужka na spletni strani
- ~ čakalna vrsta za počitniško delo
- ~ vsak mesec nagradno žrebanje obračunanih napotnic
- ~ prenovljene spletne strani
- ~ avansiranje članov, ki delajo pri podjetjih, ki so redni plačniki
- ~ organiziranje raznih tečajev (splošno teoretično usposabljanje iz varstva pri delu in varstva pred požarom, prilagojeni tečaj higienskega minimuma)

>>> www.student-nm.com >>>